

Farní věstník úřední

pro farnost Libockou.

Vychází čtvrtletně.

Májitel, vydavatel a redaktor: Vlastimil Hálek, farář v Liboci.

Každá ve farnosti bydlící rodina obdrží zdarma výtisk tohoto Věstníku. — Dobrovolné příspěvky k úhradě výloh na tisk Věstníku přijímají se u farního úřadu.

Oznámení.

Podepsaný farní úřad bude vydávati každé čtvrtletí „Farní věstník úřední“. V něm budou oznamovány církevní svátky s krátkým udáním svého významu, pořádek služeb Božích a kostelní pobožnosti v každém čtvrtletí. Dále bude uveřejňován vždy za uplynulé čtvrtletí seznam církevních úkonů (křtů, sňatků a úmrtí). V ostatní části tohoto úředního listu budou podávány poučné články, které by utvrzovaly sv. víru a pěstovaly křesťanské mravy. Aby se předešlo každému nedorozumění, podotýká se, že „Farní věstník úřední“ bude úplně státi stranou mimo místní a politické strany, máje na zřeteli pouze blaho a dobro duchovní správy. „Farní věstník úřední“ doufá, že si získá důvěru farních osadníků.

Frant. Petráček, kaplan.

Vlastimil Hálek, farář v Liboci.

Pořádek služeb Božích při farním chrámu Páně sv. Mučedníků Fabiana a Šebestiana v Liboci.

V neděle a svátky: Ranní mše sv. s exhortou o 1. 8. hod., kázání a velká mše sv. v 10 hod. Odp. ve 2 hod. litanie a požehnání.

Každou 3—4 neděli jest kázání a velká mše sv. ve filiálním kostele sv. Martina v Řepích.

Všedního dne tři tiché mše svaté od 3. 7 do 8. hod.

Dne 20. ledna sv. Muč. Fabiana a Šebestiana, patronů zdejšího farního chrámu Páně. Poutní slavnost konati se bude následující neděli dne 26. ledna.

Dne 2. února svátek Očišťování Panny Marie čili Hromnic. O 10. hod. konati se bude svěcení svící, průvod kolem kostela a slavná mše sv.

Dne 3. února sv. Blažeje, biskupa a mučedníka. V 7 hod. mše sv. a pak svícemi udělování svatoblažejského požehnání.

Ve středu dne 4. března popeleční středa. V 7 hod. mše sv. a udělování popelce.

V postní době v neděle a svátek Zv. P. Marie odpol. kázání a křížová cesta.

Fundační mše sv. v Libockém farním chrámu Páně budou slouženy: Dne 18. ledna za Jindř. Kubra z Ruzyně, dne 25. ledna za Jana Kubra ml. z Ruzyně, dne 29. ledna za Karla Ullicka, faráře libockého, dne 8. února za Václava a Annu Havránkovy, říd. učitele v Liboci, dne 11. února za Jana Chvoje z Liboce, dne 14. února za Františka a Františku Jirsovy z Liboce, dne 15. února za Annu Kubrovou z Ruzyně, dne 18. února za Marii Auerhannovu, dne 25. února za Jos. Kubra z Ruzyně, dne 14. března za Jos. Chvoje z Liboce, dne 16. března za Leopolda, Anežku Auerhannovy, dne 17. března za Jana, Josefu Auerhannovy, dne 26. března za Jana Ullicka, dne 31. března za Marii Auerhannovu.

Křty narozených dětí v Liboci: Říjen: dne 9. Anna, dcera Jos. Landy, dělníka v D. Liboci č. 78., 13. Antonín, syn Ant. Širla, řetězokováře v Liboci č. 64., dne 14. Josef Vaněk v D. Liboci č. 27. Listopad: dne 4. Marie, dc. Václ. Petáka, slévače v D. Liboci č. 62., 8. Emilie, dc. Václ. Bahenského, tesaře v D. Liboci č. 17., dne 11. Josef, s. Ant. Vaňka, dělníka v D. Liboci č. 18., dne 16. František, s. Frant. Stibůrka, dělníka v D. Liboci č. 64., dne 8. Marie Jandovská v H. Liboci č. 41., dne 16. Václav Kuchař, syn

zedníka na Petřínách č. 115., dne 22. Magdalena Hlouškova, dc. zedníka v D. Liboci č. 19. 29. Zdenka a Vlastimil Sainer.

V Ruzyni; Říjen: dne 7. Karel, syn Ant. Strniště (dělčíka č. 8., dne 10. Antonín, s. Václ. Petráčka, dělníka č. 49., Bohumil, s. Jos. Stoupy, pekaře č. 39., dne 13. Františka, dc. Frant. Beránka, majitele realit č. 22., dne 28. Antonie, dc. Ant. Pachmana, dělníka č. 92., dne 29. Antonín, s. Ant. Větrovce, zedníka č. 21. Listopad: dne 7. Josef, s. Jindř. Kindla, obuvníka č. 40., dne 15. Jaroslav, s. Josefa Humpla, domkáře č. 47., dne 28. Jaroslav, s. Bohumila Hurycha, dělníka č. 39., dne 4. Jaroslav, s. Josefa Matouška, dělníka č. 45., dne 15. Josef, s. Jos. Houšky, hostinského, dne 30. Helena, dcera Fr. Kolpiše, kováře č. 40.

Ve Veleslavíně. Říjen. Dne 14. Božena, dcera Václ. Tureckého, zřizovatele dráhy č. 75., dne 24. Anna, dc. Frant. Šulce, tesaře č. 6. Listopad: dne 9. Josef, s. Jos. Vaňka, zedníka č. 10., dne 13. František, s. Fr. Ouředníka, dělníka č. 66., dne 20. Růžena, dc. Ant. Košare, zedníka č. 60., dne 21. Josef, s. Ant. Omčírka, pokrývače č. 10. Prosinec: Dne 4. Zdenka, dc. Václ. Ekarta, zedníka č. 20., dne 19. Antonín, syn Jana Petráše, dělníka č. 14.

Ve Vokovicích. Říjen: dne 7. František, syn Emila Pokorného, řezníka č. 8., dne 9. Karolína, dc. Jos. Fefřika, dělníka č. 75., dne 12. Antonie, dc. Ant. Flegla, povozníka č. 13., dne 13. Marie Huňkova č. 24., dne 15. Alexander, s. Jos. Malého, řezníka č. 75. Listopad: dne 3. Karel, syn Boh. Čermáka, dělníka č. 27., dne 9. Božena, dc. Mart. Šůvy, zahrádníka č. 26., dne 14. František, syn Jana Kadlce, rukavičkáře č. 66., dne 22. František, s. Ant. Holečka, zřiz. dráhy č. 45., dne 23. Jaroslav, s. Frant. Nováka, dělníka č. 80., dne 27. Klementina, dc. Fr. Šafaříka, zedníka č. 59. Prosinec: dne 2. Anna, dc. Jos. Pešouta, koláře č. 1., dne 19. Marie, dc. Fr. Panušky, dělníka č. 35., dne 20. Josef, s. Václ. Viznera, truhláře č. 39., dne 21. Růžena Tůmova č. 35., dne 24. Jiřina Charvátova č. 19.

V Řepích. Říjen: dne 3. František, s. Václ. Křížka, zedníka č. 18., dne 9. Růžena, dc. Jos. Chalupy, tesaře č. 56. Listopad: dne 12. Stanislav, s. Václ. Koukala, dělníka č. 19., dne 24. František, s. Fr. Spálenky, šafaře č. 22., dne 28. Antonín, s. Ant. Kárbana, dělníka č. 6. Prosinec: dne 5. Josef, s. Frant. Mikeše, obuvníka č. 27.

V Zlejščině. Říjen: dne 5. Antonín, s. Frant. Příhody, zřiz. dráhy č. 35., dne 17. Anna, dc. Frant. Klimy, dělníka č. 52., dne 17. Václav, syn Jos. Petráše, dělníka č. 45.

Andělové Strážní ať je doprovázejí životem!

Sňatky 1907.

Ríjen: dne 6. Václ. Smolik, zedník v Ruzyni č. 51. a Marie Cestova z Ruzyně č. 51., dne 8. Jaroslav Cajthaml, kamnář v Stodůlkách č. 108. a Františka Cudlinova ze Zlejčina č. 38., dne 13. Jos. Kniže, řetězokovár v Dolní Liboci č. 30. a Anna Menčíkova z H. Liboce č. 24., dne 20. Václ. Bauer, dělník ve Veleslavíně č. 29. a Marie Knižova z Dol. Liboce č. 30., dne 20. Jos. Pražák, zapisovač vozů dráhy na Zličově č. 53. a Marie Hilgartnerova z Vokovic č. 31., dne 21. Václ. Vaněk, kamnář v M. Břevnově č. 16. a Antonie Ferstova z Ruzyně č. 59.

Listopad: dne 4. Václ. Svatek, dělník v Ruzyni č. 1. a Ludmila Najmanova z Ruzyně č. 1., dne 10. Václ. Houdek, dělník z Hostivice č. 72. a Anna Růžickova z Řep č. 5., Vinc. Kolbek zedník v Ruzyni č. 34. a Marie Krémnova z Ruzyně č. 34., Ant. Rykl, zámečník ve V. Břevnově č. 204. a Růžena Štátná z H. Liboce č. 43., dne 17. Ant. Vizner, dělník ve Vokovicích č. 20. a Kateřina Mudrochova z Vokovic č. 20., Frant. Pech, truhlář ve V. Břevnově č. 115. a Františka Pácalova z D. Liboce č. 17., dne 24. Jos. Zeman, dělník v Ruzyni č. 29. a Anna Šlejmarová z Ruzyně č. 29., Pavel Němec, zámečník v Ruzyni č. 51. a Marie Palátova z D. Liboce č. 99., Frant. Macík, lakýrník ve Vokovicích č. 78. a Anna Horešovská z Veleslavína č. 51., Jos. Nejedlý, dílovedoucí v D. Liboci č. 65. a Kateř. Pulcova z Ruzyně č. 38., dne 25. Emilian Cafourek, typograf z Dejvic č. 8. a Anna Schuhova z Vokovic č. 34., dne 30. Jos. Vinš, brusíř granátů ve Zlejcině č. 39. a Marie Horáčková ze Zlejčina č. 39.

Bože, žehnej jim!

Zemřeli 1907:

V říjnu: dne 3. Janda Frant., syn zedníka z D. Liboce, 1 měsíc 4 dny, 4. Havlíčková Eufrosina, manželka obchod. uhlím z Řep, 32 roky 4 m. 5. Petrůčková Božena, dcera dělníka z Ruzyně, 1 r. 2 m. 7. Volešický Ant., zedník z D. Liboce, 63 r. 2 m., 9. Velebilova Marie, dc. dělníka z Ruzyně, 12 r. 1 m., 8. Zoubek Jos., cihl. mistr z Veleslavína, 74 r. 5 m., 13. Strniště Karel, s. dělníka z Ruzyně, 6 d., 12. Vorel Jan, domkář z Veleslavína, 57 r. 4 m., 12. Fleglova Antonie, dc. povozníka z Vokovic, 5 hodin, 14. Čermáková Marie, manželka kameníka z Veleslavína, 23 r. 5 m., 16. Treiplova Teresie, mil. sestra z Řep, 27 r. 6 m., 27. Landova Anna, dc. dělníka z D. Liboce, 18 d., 28. Optl Bohumil, s. dělníka z Vokovic, 3 r. 8 m., 29. Fryje Josef, s. dělníka z Veleslavína, 2 m., 29. Černá Anna, manž. truhláře z Vokovic, 24 r. 3 m., 30. Noskova Barbora, dc. domkáře z Veleslavína, 20 r. 3 m., 31. Kučerova Božena, dc. dělnice z Ruzyně, 2 m.

V listopadu dne: 1. Tuma Josef, řezník z H. Liboce, 64 r., 2. Vaněk Jos. z D. Liboce, 19 d., 3. Stoupa Bohumil, syn obchodníka z Ruzyně, 24 d., 4. Pecka Josef, s. obch. sluhy z Břevnova, 1 m. 24 d., 7. Kučerova Kateřina, služebná z Ruzyně, 20 r. 2 m., 9. Bozděch Bohuslav, syn dělníka z D. Liboce, 13 r., Danda Václav, s. kováře z H. Liboce, 9 r. 10 m., 12. Kuchař Jaroslav, nalezenec, 1 rok 6 m., 13. Vais Václav, s. zámečn. z Řep, 1 m. 27 d., Pavlíčková Marie, vdova z D. Liboce, 45 r. 5 m., 14. Kořínková Marie z Ruzyně, 7 m., 19. Kučera Jaroslav, s. řetězokováře z D. Liboce, 4 m. 27 d., 22. Stříbrný Ant., s. rolníka ze Zlejčina, 5 r. 1 m., 24. Chalupa Ant., syn tesaře z Řep, 5 m. 11 d.

V prosinci dne: 3. Pavelková Magd., manž. topiče z Veleslavína, 44 r. 1 m., 5. Pekařova Josefa, d. dělníka z D. Liboce, 11 m., 7. Mariakova Marie, d. cestujícího z D. Liboce, 9 m. 20 d., 8. Šupík Adolf, pošt. podúředník, 48 r. 4 m., 15. Šafářikova Klementina, dc. zedníka z Vokovic, 18 d., Šampalíkova Anna z Řep, 20 r., 18. Petrůčková Anna, dc. dělníka z Ruzyně, 2 r., Noskova Božena, dc. zedníka z Veleslavína, 4 m., 22. Nenáhlova Anna, dcera kováře z Ruzyně, 2 m., 24. Jandovská Marie z H. Liboce, 16 dní, 30. Försterová Alžběta, dělnice z Ruzyně, 76 roků.

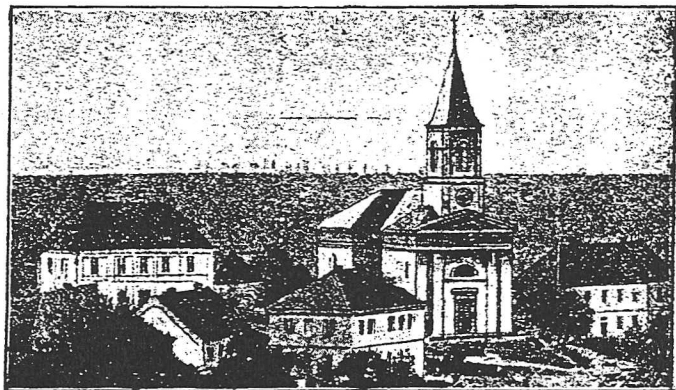
Ať odpočívají v pokoji!

Dějiny farnosti libocké.

Dle zakládací listiny kláštera břevnovského z r. 993 daroval kníže Boleslav II Zbožný zmíněnému klášteru mimo jiné statky: vesnici Liboc (v listině Luboc neb Hluboc) s lesem Maleyovem, Veleslavín se všemi lidmi ku vzdělávání vinic, s dostatečným pozemkem a blízkým lesem Slachovem, Ruzyn (v listině Ruzen) s polnostmi a loukami k ní patřícími a ve vsi Kuromrtvicích tři dušníky s dostatečným pozemkem.*)

Poddani libočí měli své usedlosti, ze kterých klášteru, jakožto své vrchnosti, neplatili ničehož na penězích ani jiných dávkách, ale toliko měli robotu, vytahovati z vody dříví, které se z Kotelce, klášteru tehdaž patřícího, pro klášterní potřebu po Vltavě plavilo, a rovnati je v bromady na břehu, nepochybně na Oujezdě pod Petřínem, kdež měl klášter k tomu své městiště (nyní č. 468 a 469.) Kromě toho sloužili opatovi nápravníci (Lehensmänner), a sice jeden v Liboci (jménem Pastorek), jeden v Řepích (Mařík Hrabiše) a dva ve Veleslavíně (Budček a Valous). Každý nápravník měl za výsluhu neb léno jednu neb více usedlostí, které byly osvobozeny od platů i robot. Veleslavínští dva nápravníci měli po dvou lánech (1 lán asi 70 jiter).**)

Farní chrám Páně v Liboci založením svým počítati lze k nejstarším kostelům naší milé vlasti. Je-li svědectví kronikáře Hájka z Hlubočan spolehlivé, založen byl okolo roku 992 od Boleslava II. na místě, kdež pohanský Vršovec Hradoboj, pán na Ruzyni, ze vzdoru proti knížeti nábožného kněze Prostivoje, evangelium Kristovo zde lidu pohanskému hlásajícího, zabiti rozkázal. A na tom místě

kázal prý kníže k poctivosti P. Marie a svatých mučedníků Fabiána a Sebestiána kostel kamenný postaviti nad vsí, kteráž slula Liboc, a potom jej kázal i posvětit.

L. P. 1318 byl kostel libocký již farním, což vysvitá z listiny, kterouž biskup pražský Jan IV. farní kostely v Liboci, Břiství a Svirkyni se všemi požitky a příjmy klášteru břevnovskému „na věčné časy“ (in perpetuum) odevzdal. K tomu přiměla biskupa, jak di v listině, úcta a láska k Bohu všemohoucímu a k sv. mučedníku Vojtěchovi, patronu kostela pražského a zakladateli kláštera břevnovského. Požitky a příjmy ze zmíněných far měly se dle výslovného přání biskupova obracet ku potřebám opata a kláštera, obzvláště na kupování ryb v postě, jichž klášter mnoho potřeboval pro velké hostinství, kteréž vykonávati musil pro blízkost hlavního města. Zároveň biskup postoupil opatu Bavorovi a všem jeho nástupcům právo, při zmíněných kostelích řeholní své bratry neb jiné duchovní správce ustanovovati nebo sesazovati.***) Papež Bonifác IX. toto právo později potvrdil (1396).†) (Pokračování.)

*) Erben, Regesta Boh. I. 33.

**) Urbář břev. z r. 1406. Tomek, Dějiny Prahy III. 82 a d.

***) Emler, Regesta Boh. III. 177 (ex orig. in arch. Břev.).

†) P. R. Schramm, Reg. Břev. p. 33. (ex M. S. Capit. Prag.)

Církevní rok.

Očišťování Panny Marie čili Hromnic.

Svátkem Očišťování Panny Marie ukončuje se doba vánoční. Skrze narození Páně stalo se, že oči naše uviděly spasení, kteréž připravil Bůh před obličejem všech lidí, světlo ku zjevení pohanům a ku slávě lidu svého. Toto spasení vzešlo každému a každý povinen jest přijmouti je a Boha velebiti za ně, jako Simeon a Anna. A jako Spasitel obětoval se v rukou svaté matky, tak i pravý křesťan obětuje se, věrně kráčeje za Spasitelem svým ve světle Kristově u víře a dobrých skutcích až do smrti, když odevzdá duši svou Bohu v téže víře, kterouž byl obdržel na křtu sv. Za vzor obětování sebe Bohu a za vzor života čistého, Bohu zasvěceného předvádí se duši křesťanské Maria, kteréž tento den neméně zasvěcen jest nežli Synu jejímu. Na ten den svítí se voskové svíce, které se pak rozdávají kněžstvu i laikům. Je chová lid katolický v úctě, nazývá je hromničkami. Rozžehá tyto v čas nebezpečné bouře a modlí se při nich důvěrně za ochranu, spoléhaje na zásluhy Ježíše Krista a mocnou přímluvu Matky Jeho. Hluboký význam má též zbožný obyčej katolický, vedle něhož se hromnička rozsvěcí, když někomu z domácnosti poslední hodinka nastává.

Svatoblažské požehnání.

Že sv. Blažej byl světlem, dokazuje bezpečně dějepis a potvrzuje, že vzkládáním jeho rukou mnozí nemocní náhle byli uzdraveni.

Požehnáním, které církev sv. uděluje v důvěře přímluvy tohoto světce, nechce pěstovati žádné pověry a bylo by skutečnou pověrou, kdyby se někdo domníval, že zcela jistě jej musí toto požehnání od některé nemoci ochrániti neb z ní vyhojiti. Dobrotivý Bůh vyslyší sice rád prosby svých svatých, ježto jsou Jeho přáteli. Avšak nejvyšší moudrý Bůh zná také nejlépe, zda ti to poslouží k prospěchu, aby ti pomohl aneb aby ti utrpení ponechal.

Svatopostní doba.

V březnu počíná již doba Velikonoční, ve které úlohou křesťana jest, aby trpěl s Vykupitelem svým, skrze pokání zcela umrtvil v sobě starého člověka a v novém duchu povstal pak jako člověk nový, jenž podle Boha stvořen jest. (Ef. 4., 24.)

Příprava na Velikonoce, nazvaná postní čas, jest původu apoštolského. Úloha křesťana za této doby jest, aby poznával svou křehkost a hříšnost, bál se trestající spravedlnosti Boží a velebil Boha na modlitbách a sv. zpěvech. Čas postní otvírá se popelečnou středou, na kterýžto den svítí se popel a přitlačuje se na čelo. Obřad tento jest odznakem kajícího, ale i zasvěcením křesťanstva k posvátnému času postnímu. Popelem ukazuje se na nestálost věcí vezdejších, na pomíjivost veškeré radosti a slávy pozemské. V době postní nařizuje se půst, k němuž vybízí evangelium I. ned. postní. Kající a truchlivý ráz času postního spatřuje se i na oltářích, jež se nevyzdobují květinami.

V době sv. postní zakázány jsou taneční zábavy a všecko divoké veselí. V březnu jest půst od masa a újma v jídle mimo všechny pátky též dne 4. (popelece) a 11. (suchý den). Ve všední dny v postě jest újma v jídle.

Kdo ztrácí Boha?

Na otázku tuto Duch svatý odpovídá na počátku knihy Moudrosti těmito slovy:

„Milujte spravedlnost, vy, jenž soudíte zemi. Smyšlejte v Hospodinu v dobrotě a v upřímnosti srdce hledejte ho:

nebo nalezen bývá od těch, kteříž ho nepokoušejí: a ukazuje se těm, kteříž víru mají v Něho.

Převrácená pak myšlení odlučují od Boha: ale zkušená ctnost tresce nemoudré.

Nebo v zlovolnou duši nevejde moudrost, aniž bydliti bude v těle, kteréž poddáno jest hříchům.

Svatý zajisté duch kázně utíká před falší a vzdaluje od myšlení, kteráž jsou bez rozumu, a vypuzen bývá od přicházející nepravosti — —“

Toto svědectví Písma uvedli jsme na počátku rozpravy, ježto nevěrci vždycky se zlobívají, že za hlavní příčinu nevěry považujeme nepravost, hřích. Kdo spravedlivě živ jest, neprotiví se Bohu, nepopírá Boha; nemá k tomu příčiny. Kdo však hříchu se poddal, touží po tom, aby Boha nebylo; přál by si, aby nebylo soudce hříšných činů jeho.

Ani rozum, ani věda nevedou k nevěře. Celou řadu mužů nejučenějších a nejslavnějších mohli bychom uvést, kteří po celý život upřímnou víru v Boha si zachovali. (Volta, Barrande, Hyrtl, Newton, Pasteur, Secchi, Palacký, Albert a j. velikáni ze všech oborů lidského vědění.) A tu přichází všelijaký nevzdělanec, který se často ani slušně podepsat nedovede, a mluví o Bohu potupně a s pohrdáním. Postavte vedle sebe věřícího učenice a nevěřícího polovzdělance neb nevzdělance, pozorujte jejich život a poznáte snadno, co bývá příčinou nevěry.

Ukázka z náboženského hovoru,

který dle svobodomyslných listů skvěle pro nevěrce dopadl.

Dr. R. Není absolutní pravdy. Naše poznání pravdy jest nejisté, stále se mění; ani matematika není exaktní vědou. (To znamená: proto není ani žádné náboženské pravdy.)

Kněz K. Pane R., trváte na tom, že není žádné absolutní pravdy?

Dr. R. Zcela jistě je to pravda.

Kněz K. Tedy alespoň tohle je pravda a jedna pravda je jistá, jak sám uznáváte — že není žádné pravdy — a tím jste se sám porazil.

Trpělivý ubožák.

Nedávno pochovali ve L. chudého baráčníka, otce 4 nezaopatřených dětí. Nad otevřeným hrobem promluvil kněz k přítomným mezi jiným také toto: Jsem přes 20 let knězem a zaopatřoval jsem různé těžce nemocné. Ale takového lazara, jako byl zde v Pánu odpocívající J. S., neviděl jsem dosud. Považte! Téměř 46 neděl trpěl kostižerem a rakem ve tváři. Asi šest neděl žil se denně jen 2—3 lžicemi mléka, obrátit a hnouti se nemohl bez cizí pomoci. Když jsem ho vyzpovídal a hrozně zohavenou jeho tvář viděl, z níž

jako pěst mužská vyčnívaly naduřené pysky, jež ne-božák nemohl (více než právě měl) pootevřít, tázal jsem se: „Budete moci přijat sv. přijímání?“ — „Prosím,“ zasténal nemocný, složiv ruce křížem, „prosím, podějte mi Tělo Páně — bude to naposled.“ Stalo se ne bez námahy a bolesti pro trpícího. A teď jsem ho chtěl potěšit (řekl kněz) několika soustrastnými slovy, povzbuzuje k trpělivosti za příkladem Ukřižovaného. Ubožák mi odpověděl: „Dosud nikdy jsem nebyl netrpělivým,“ a při tom poukázal na růženec, jež měl kolem krku ovinut! Opravdu druhý Job! A odkud bral hrdinskou trpělivost v děsné nemoci? Z modlitby, z víry v Krista Ukřižovaného!

Nutnost modlitby.

Bůh nepotřebuje prý našich modliteb; on ví i bez modlitby, čeho potřebujeme. Nač tedy prý se modlití? —

Odpověď:

Pravda jest, že Bůh našich modliteb nepotřebuje. Pravda je, že i bez modlitby, čeho potřebujeme. Proč tedy se modlití? — 1. Protože to Bůh přikázal, jak nesčíslná místa Písma sv. dokazují: Bděte a modlete se! Proste a bude vám dáno. Kristus předchází příkladem. — 2. Protože Bůh to za podmínku svých darů předepsal. A to platí zejména o darech nadpřirozených, sv. víry, zbožného života, zdokonalení se a setrvání v dobrém. Bůh pravda ví, čeho potřebujeme — ale je nám to povinen dáti, aniž bychom tu nepatrnou podmínku vyplnili? Smysl Božího předpisu jest: Ukaž modlitbou, že o mne a o mé dary stojíš, že mne za dárce uznáš, a já ti dám, o čem vím, že potřebuješ. Proto Bůh naše modlitby někdy zdánlivě nevyšle, nedává nám, co my myslíme, že potřebujeme, ale jistě něco dá, a to je to, o čem on ví, že to potřebujeme.

3. Vy předpokládáte jenom jeden druh modlitby, „prosebnou“. Jsou však tři, resp. čtyři druhy modlitby: a) Boží chvála, b) Prosba, c) Prosba za odpuštění hříchů, d) Bohu díky. A ke všem jsme povinni. Jsme proto stvořeni, abychom prací si chleba vydobyli, modlitbou a zbožným životem Boha ctili a uznání jemu projevovali, závislost svou na něm uznávali, zejména v modlitbě a tak životem podle vůle jeho, totiž modlitbou a prací jemu se zalíbili, duši spasili. A odpadlivost pravá příčina je — pohrdání modlitbou.

Protestant o významu „temného středověku“ pro dnešní vzdělanost.

Dne 21. dubna 1906 měl protestantský učenec prof. dr. Troeltsch na sjezdu německých dějepisců řeč, v níž ukázal, že vychvalovaná dnešní vzdělanost má za podklad tak často tupený a neprávem snižovaný středověk. Dr. Troeltsch pravil: Dnešní vzdělanost posla z velikého období církevní vzdělanosti (středověké), která se zakládala na víře v nadpřirozené zjevení Boží a na organisaci, kterou církev na podkladě nadpřirozeného zjevení vybudovala svou naukou o výchově a spáse člověka. Podivuhodnou tuto budovu středověké vzdělanosti postavila církev úplně na základě a v duchu křesťanské víry, jež bylo a je osou celé středověké kultury. Vzdělanost středověká opírala se o auktoritu Boží a proto podařilo se jí v ladný

celek přivésti nezměnitelně božské s měnitelně lidským atd. — Moderní „nová“ vzdělanost zapomíná ráda služeb, jež jí „středověk“ prokázal a odmítnuvši „nezměnitelně božský“ prvek čili víru v nadpřirozené zjevení Boží, podržela jen „změnitelně lidskou“ částku, honíc se za zevnější uhlazeností, za časnými výhodami a za modloslužbou nevěřecké vědy, za liberální osvětou, nespravedlivou svobodou a neupřímnou humanitou, jež srdce lidského málo zúšlechťují a ještě méně obšťastňují.

Nejen potřebu, ale povinnosti náboženské má člověk.

Odpůrcové naší říkávají, že prý lidé nemají se nutit k náboženství: ale každý že si má s věrou dělat, co chce, tedy věřit i nevěřit atd. Tázeme se: Kdo dal lidem povolení, aby si dělali s náboženstvím co chtějí? Nemá Bůh práva, aby lidem určil, co mají věřit a jaké náboženské povinnosti mají vykonávat? Kdo uznává nad sebou Boha, sotva řekne, že Bůh v náboženství nesmí poroučeti, ale spíše přisvědčí pravdě, že člověk je povinen dle vůle Boží náboženství mít a vykonávat, odvrhnout vše jako blud, co se s božskou věrou nesrovnává. Říká-li se tedy, že každý může věřit i nevěřit jak chce, čili dle své osobní náklonnosti a potřeby a že nemůže býti nucen k žádnému náboženství, říká se tím nepravda a urážka Boha, jenž má právo předepsati nám povinnosti náboženské, čili co máme věřit a dělati. Jen neznabožák může to popřít: Takové povinnosti náboženské určil nám Bůh skrze Syna svého, Ježíše Krista, jak se dočteš v evangeliu.

Jak píše americký časopis nestranný o řeholních sestrách.

(Podotýkáme, že to není český nestranný časopis.) — Milosrdné sestry hlavního města Sacramento v Kalifornii slavily 2. října padesátileté jubileum svého příchodu. Na slavnosti město bralo úřední účastenství. Kalifornský časopis „Sacramento Bee“, nekatolický, přinesl o sestrách tento článek:

„To nejlepší, co občané města Sacramento mohou učiniti dne 2. října k oslavě zlatého jubilea Milosrdných Sester zdejších, bude dávatí jenom slabé a nedostatečné svědectví o tom ocenění a vděčnosti, jaká patří tomu sboru žen za všechno, co podnikly a provedly pro člověčenstvo za těch padesát let svého obětavého učednictví a služebnosti pro Boha . . . Po 50 let byly jako ochotnými anděly. Po padesát let netoliko pěstovaly seménka vzdělání do myslí mládeže, avšak vštěpovaly do srdcí a duší ty základní zásady rovnosti a mravnosti, bez kterých všechno vzdělání je jako loď bez kormidla, jest jako pták s jedním poraněným, zmrzačeným křídlem. Za celých těch padesát roků tiché a přece slavné kariéry ony nikdy nehověly rozumu na újmu duše; ony neživily mysl, aby nechávaly srdce lačnit; ony nepochlebovaly rozumu přehnaným oceňováním sebe samých, neuvázly svědomím na nevěreckém ostrově „vyššího vzdělání“, kteréž se domýšlí všeho, jenom ne Boha, jež ve skutečnosti ignoruje. Pro Toho, když pro nic jiného, otcové a matky všech vyznání, mají býti sestrami vděční.“

Farní věstník úřední

pro farnost Libockou.

Vychází čtvrtletně.

Majitel, vydavatel a redaktor: Vlastimil Hálek, farář v Liboci.

Každá ve farnosti bydlící rodina obdrží zdarma výtisk tohoto Věstníku. — Dobrovolné příspěvky k úhradě výloh na tisk Věstníku přijímají se u farního úřadu.

Pořádek služeb Božích

při farním chrámu Páně sv. Mučedníků
Fabiana a Šebastiana v Liboci.

V neděle a svátky: Ranní mše sv. s exhortou. od 1. dubna v 7 hod., kázání a velká mše sv. o půl 10. hod. dop., ve 2 hod. litanie s požehnáním.

Každou 3.—4. neděli jest kázání a velká mše sv. ve filiálním kostele sv. Martina v Řepích. Všedního dne tři tiché mše sv. od 3/4 7. O 1/4 8. jest školní mše sv.

Na květnou neděli o půl 10. hod. žehnání ratolesti, průvod kolem chrámu, zpívané pašije a mše sv.

Mimo každodenní v postě slyšení sv. zpovědi přede mši sv. bude se zpovídati v Řepích před Zeleným čtvrtkem od 6. hod. ráno.

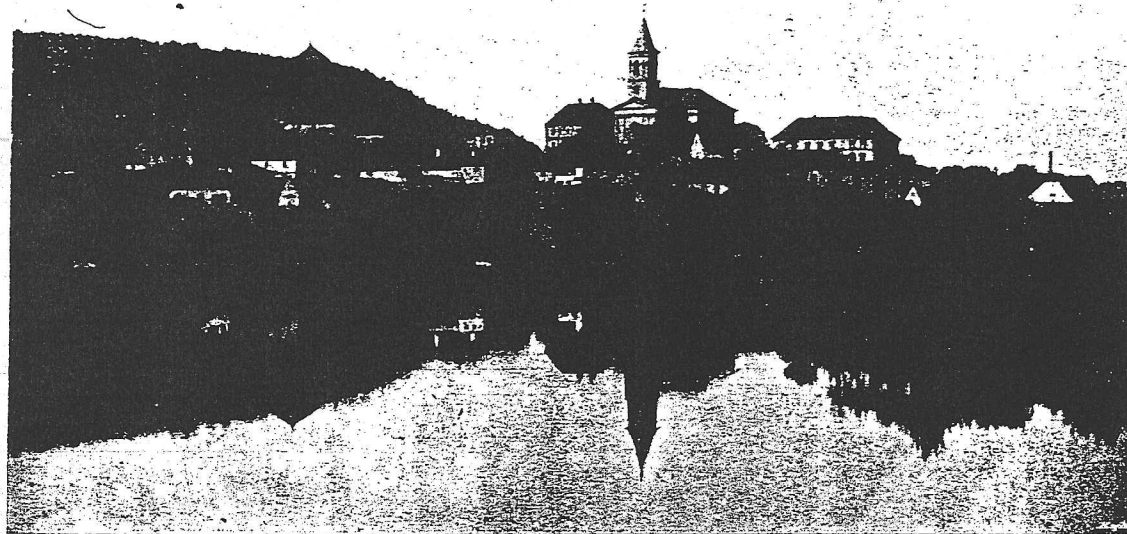
V Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílou sobotu jest přísný půst od masa.

Žádají se rodiče, hospodáři a mistři, aby děti, čeledi a domácí vůbec k těmto pobožnostem vyslali a dbali, by všichni členové rodiny vykonali velikonoční správu Boží.

Na Hod Boží a Pondělí Velikonoční bude slyšena sv. zpověď od 6 hod. ráno.

Na Bílou či Provodní neděli o 7. hod. ranní přijdou děti k prvnímu sv. přijímání slavnostním způsobem. Dívky obdrží všechny stejné věnečky, hoši ozdobeni budou kytíčkami a šerpami. Všichni dostanou na památku obraz. Věnečky a kytice věnuje každoročně pí. Josefina Řivnáčová z Prahy.

Na sv. Marka v 7 hod. mše sv. a průvod do polí k Ruzyni, aby Pán Bůh nám úrodu polní uděliti a zachovati ráčil. —

Ve čtvrtek Zelený připadá památka ustanovení Nejsv. Svátosti Oltární. Ráno od 6 hod. bude slyšena sv. zpověď, načež kol půl 8. hod. bude slavná mše sv., sv. přijímání a přenesení Nejsv. Svátosti do postranního oltáře, u něhož možno po celý den konati pobožnost. Na večer o půl 7. hod. litanie a modlitby.

Na Velký pátek připadá památka smrti Pána Ježíše, podstoupené pro naše spasení. Posvátné obřady počnou v 7 hod., na to bude výstava Nejsv. Svátosti v Božím Hrobě. Ve 3 hod. odp. kázání a pobožnost u Božího Hrobu. Na večer o půl 7. hod. pobožnost tamtéž.

Na Bílou sobotu započnou posvátné obřady o 7. hod. svěcením ohně, křestní vody a končí slavnou mši sv. V 6 hodin slavnost Vzkříšení Páně.

V předvečer 1. máje ve čtvrtek o půl 8. hod. počne májová pobožnost ke cti Panny Marie. Na zahájení a na ukončení žádá se o družičky. Májová pobožnost bude vždy v úterý a v pátek o půl 8. hod. na večer, v neděli o 2. hod. odp. Žádají se věřící, aby svícemi na oltář Panny Marie pamatovali.

O křížových dnech v pondělí 25. května průvod do Vokovic a Veleslavína a ve středu 27. do Zlejšína.

V sobotu před Hodem Božím Svatodušním jest půst od masa.

Kdož by chtěl o svátcích svatodušních jíti v Praze k sv. birmování, nechť se na fare přihlásí.

O Hod Boží Svatodušní bude se konati o 3. hod. odp.

májová slavnost Vzkříšení na hřbitově v Ruzyni, a v pondělí Svatodušní o 8. hod. ranní na hřbitově v Řepích.

Dne 10. června ve středu připadá suchý den a jest půst od masa.

Ve svátek Božího Těla bude o půl 9. hodině slavná mše sv. a o 9. hod. průvod ke 4 oltářům u domů: 1. slč. Jirsových, 2. p. Václ. Kubra, 3. u hlavní brány obory »Hvězdy« a 4. u farní budovy. V neděli na to bude o 3. hod. odp. průvod Božího Těla v Řepích k oltářům u domů pp.: 1. Václ. Kratochvíla, 2. Jos. Bubníka, 3. Kat. Hrdinové a 4. J. Měšťana. Všem těmto rodinám vzdává duch. správa díky za vystrojení oltářů.

Poutí na sv. Horu konati se bude v neděli dne 21. června.

Fundační mše sv. v Libockém farním chrámu Páně budou slouženy dne 2. května za cis. Marii Terezií, dne 9. května za Jana Auerhanna, Paulinu Braithutovu, dne 15. května za Jana Chvoje s podělováním chudých, dne 18. května za Jana a Josefu Auerhannovy, dne 19. května za Jana Ullicka, dne 25. května za Annu Duchkovu z Ruzyně, dne 1. června za Rosalii Ullickovou.

Porádek služeb Božích v klášterním chrámu sv. Rodiny v Řepích.

V neděle a svátky mše sv. o půl 6. hod. a o půl 8. hod. s exhortou. Všedního dne o půl 7. hod. Litanie a požehnání ve 3 hod. V květnu májová pobožnost každodenně v 7 hod. večer, v neděle a svátky ve 3 hod. odp.

První sv. přijímání

dítěte konati se bude na Bílou neděli dne 26. dubna 1908. Přistoupí k němu následující dítky z Vokovic a Veleslavína:

Frant. Hladík, Ant. Štětina, Vlastimil Růžička, Václav Novák, Václav Roubíček, Ant. Cihák, Josef Krauman, Rudolf Böhm, Stanislav Baumruk, Václ. Koutný, Václ. Procházka, Karel Jalovec, Frant. Bureš, Frant. Vlček, Václav Benáček, Josef Mařík, Vilém Ryvola, Karel Řehák, Frant. Mornštein, Oldřich Peták, Václav Matoušek, Josef Verner, Anna Fadrhonsova, Antonie Piskáčková, Ludmila Syrovátkova, Františka Kalousova, Antonie Kaucká, Josefa Pekárkova, Růžena Nedvědova, Marie Ryvolova, Kristina Mađerova, Barbora Gregorova, Bohumila Kocmanova, Fr. Kolář.

Z Liboce:

Bílý Ladislav, Brzobohatý Jos., Ciglína Tomáš, Čespiha Čeněk, Drvoštěp Fr., Hloušek Jar., Janotka Karel, Milfajt Bohumil, Nejedlý Antonín, Novák Josef, Novotný Josef, Pulec Jaroslav, Průša Jan, Slavík Josef, Stelčovský Josef, Šesták Jan, Toušek Bohumil, Zápotočský Ladislav, Beranova Anna, Havlova Alžběta, Hlaváčova Marie, Chalašova Marie, Karlíkova Marie, Kubrova Marie, Lebedova Božena, Rezáčova Anna, Skálova Božena, Šestáková Alžběta, Šrámkova Božena, Toksova Antonie, Vohankova Stanislava, Vujkova Gabriela, Vyšínova Anna, Zimova Marie, Zvoničková Eleonora.

Z Ruzyně:

Bukač Antonín, Černý Josef, Döllinger Jan, Fryje Jaroslav, Havelka Václav, Kotapiš Fr., Král Fr., Mertl Bedřich, Štemberk Jaroslav, Šulc Josef, Šlejmar Fr., Tesar Fr., Vajdovec Fr., Čichova Růžena, Čuříkova Jarmila, Hejhalova Božena, Holasova Anna, Janouškova Anna, Jechova Anna, Kosinova Františka, Melicharova Blažena, Požárkova Pavlína, Procházková Marie, Slavatova Marie, Stodolova Anna, Svátkova Josefa, Vajndlova Růžena, Velebilova Alžběta, Zedínková Barbora.

Ze Řep:

Fiala Josef, Fišer Antonín, Hanzlík Fr., Karban Karel, Kindl Jaroslav, Růžička Jan, Ferstova Anežka, Horova Marie, Koukalova Milada, Koulova Marie, Maškova Anežka, Nováková Jaroslava, Svobodova Marie, Šampalíkova Marie.

Ze Zlejčína:

Donát Vlastimil, Fatka Antonín, Havlíček Josef, Matějka Václav, Ráž Alois, Říšský Josef, Slabý Martin, Zderadička Fr., Fatkova Anna, Jandova Růžena, Klimova Ottilie, Kosova Antonie, Kotíková Marie, Semerádova Veronika.

Poučení ve příčině pohřbů.

Každá rodina, do jejíhož středu zavítal smutný host nemoci, hled, aby nemocný byl v pravý čas sv. svátostmi zaopatřen, a aby zaopatření nebylo ponecháno na poslední chvíli. V úterý,

ve středu a v pátek, kdy jde farář ráno do školy do Vokovic, doporučuje se rodinám z Vokovic a z Veleslavína, aby do 7. hodin ráno oznámili ve fare zaopatření nemocných, by při cestě do školy mohlo býti předsevzato. V úterý a v pátek odpol., kdy jde kaplan do školy do Řep, necht se tak stane z obcí Ruzyně, Řep a Zlejčína do 12. hod. polední. Po skonání necht dají příbuzní zvoniti »hodinku.« Zbožný křesťan slyše umíráček, ihned pomodlí se za zemřelého, aspoň Otče náš a Zdravas Maria a odpočinutí věčné dejž mu, ó Pane. Domáci nejprve vyjednávají u farního úřadu dobu pohřbu, což jest při rozsáhlé zdejší farnosti velmi důležité. O lístek ohledací necht požádají záhy p. obvodního lékaře MUDra. S. Štollu v Horní Liboci č. 23., pokud možno v hodinách 8—9 a 1—2, kdy ordinuje. Léčí-li zemřelého jiný lékař, necht nejprve vyžadují si od něho lístek, a s tím ať se teprve odeberou k p. obvodnímu lékaři. Lístek od obvodního lékaře musí pak dátí co nejdříve podepsati na obecním úřadě, jakožto zdravotním orgánu v obci, kde se stalo úmrtí, a odevzdati jej na to na fare, kdež zůstane. Bez ohledacího lístku nelze mrtvoly pohřbiti. V obcích Liboci, Ruzyni, Vokovicích a Veleslavíně, které mají obecní hřbitov, vyjednávají se hrobní místo u tamních obecních úřadů, v Řepích a Zlejčíně, pro něž jest kostelní hřbitov v Řepích, děje se přihláška o hrob na fare v Liboci. Vedle vyjednávání pohřbu u duch. správy necht příbuzní totéž učíní u p. řídicího kůru v Liboci neb Řepích, a ihned zajdou k hrobníkovi ve příčině kopání hrobu.

V ostatní výpravě pohřbu poslouží pohřební ústav »Hvězda« Jos. Herycha v Dolní Liboci (blíže rybníka) neb pohřební ústavu odjinud. U zesnulého necht domáci se sousedy konají večer modlitby. Zemřelému do rukou budiž dán křížek a ruženec. Doporučuje se i zbožný obyčej, dávatí do rakev obrázky svatých. Před příchodem duchovního do domu k pohřbu budiž rakev uzavřena. V průvodu pohřebním mají se katol. křesťané zdržeti hovoru a konati modlitby za duši zesnulého. Průvod dějž se v pořádku, pokud možno ve čtyřstupu. Ubíratí se nadcházkou, pěšinami mimo průvod není důstojné. Po obřadech u hrobu hází nejprve duchovní trochu hlíny do hrobu, po něm teprve ostatní věřící. Řečníti na hřbitově jest dovoleno pouze se souhlasem duch. správy, po případě politického úřadu. Protikřesťanským zjevem jest, když mládenci a družičky po pohřbu jinocha neb dívky ubírají se do hostince k tanci. Čistá láska k zesnulému a bolest nad jeho ziráto toho nedovolují. Zbožná modlitba za duši zemřelého doma i v kostele jest nejkrásnějším důkazem lásky k němu. Při pohřbu vzpomínejme: Co dnes jinému, zítra mně.

Posvátné úkony (do 15. března).

Křty narozených dítek v Liboci 1908 Leden: dne 2. Rudolf, syn Václ. Hruše, zedníka č. 115, dne 12. Jaroslav, syn Jarosl. Zvonička, tesaře z D. L. č. 16, Anna, dcera Václ. Fialy, zedníka z H. L. č. 43. Únor: dne 7. František, syn Frant. Pecha, truhl. z D. L. č. 20, dne 12. Františka, dcera Václ. Pácala, zedníka z H. L. č. 40, dne 25. Josef, syn Viléma Janotky, zedníka z D. L. č. 73, dne 29. Karel, syn Václava Šobotníka, zedníka z D. L. č. 53. Březen: dne 5. Josef, syn Jos. Maršálka, pokrývače z D. L. č. 89, dne 4. Františka, dcera Jarosl. Procházky, řetězokováře z D. L. č. 20, dne 5. Ferdinand, syn Ant. Tupy, řezníka z D. L. č. 15, dne 6. Anna, dcera Ant. Staňka, řetězokováře z Petřín, dne 15. Anna Dvořáková, dcera zedníka, Anna, dcera Václ. Voříška, zedníka.

V Ruzyni: Leden: dne 17. Marie, dcera Jos. Černého, tesaře č. 71. Únor: 12. Přemysl, syn Bedř. Očenáška, hostinského č. 22, 16. František, syn Jana Krcha, kočího č. 2, 24. Růžena, dcera Václ. Petráčka, zedníka č. 60. Březen: 4. Růžena, dcera Hynka Růžičky, dělníka č. 1, 7. Frant. Šmíd, syn obchodníka.

Ve Veleslavíně: Leden: dne 12. Josef, syn Jos. Macáka, obch. sluhy č. 51, 21. Marie, dcera Frant. Kolatora, kamnáře č. 1, 31. Antonie, dcera Ant. Němečka, dělníka č. 19. Únor: 25. Josef Petr č. 15. Březen: 9. Františka, dcera Ant. Příhody, zedníka č. 58, 10. Miloslav, syn K. Zacha, sluhy.

Ve Vokovicích: Leden: dne 2. Václav, syn Václ. Šafaříka, zámečn. č. 49, 9. Jarmila, dcera Ludv. Laciny, řezníka č. 27, 11. Karel, syn Jana Krůty, soustružn. č. 46, 12. Josef, syn Aloise Vorla, dělníka č. 57, 31. Marie, dcera Jos. Horčíčky, dělníka č. 84. Únor: dne 11. Václav, syn Frant. Vosáhla, zedníka č. 49, 12. Miloslav Karpíšek č. 12, 18. Božena, dcera Jos. Bradáče, zedníka č. 84, 23. Helena, dcera Jarosl. Pojžárka, jircháře č. 46. Březen: 8. František, syn Jos. Piskáčka, dělníka č. 13.

Řepy (dodatečně): 21. října 1907: Jindřich, syn Jos. Zukala, zedníka č. 63. Únor 1908: dae S. Růžena, dcera Jos. Kubra, kováře č. 16. (Ostatní příště.)

Anděl Páně oštríhejž je na těle i na duši!

Sňatky 1908: Leden: dne 18. Václ. Merxbauer, dělník ze Střešovic č. 85 a Barbora Bindrova z Vokovic č. 3, dne 26. Joset Zrzavecký, dělník z Nebušic č. 65 a Barbora Štiastná z Veleslavína č. 36, dne 27. Frant. Loučka, dělník z Veleslavína č. 29 a Františka Fitzova z Veleslavína č. 29, dne 28. Jan Kovaluk, zřízenec dráhy z Karlína č. 76 a Růžena Vajndlová z D. Liboce č. 15.

Únor: dne 2. Jos. Smolík, tesař z Ruzyně č. 51 a Antonie Foltova z Ruzyně č. 33, Jan Částka, kočí z Veleslavína č. 16 a Karolína Šemberova z Veleslavína č. 16, Ant. Zavadi, dělník z Ruzyně č. 60 a Magd. Petrůčková z Ruzyně č. 54, dne 16. Ant. Petrůček, dělník z Ruzyně č. 1 a Berta Mikešova z Ruzyně č. 46, dne 23. Blachta Frant., dělník z Ruzyně č. 2 a Antonie Kořínková z Ruzyně č. 22, dne 24. Josef Melichar, tesař z Ruzyně č. 47 a Anna Jabůrková z Hořelice, Václ. Hájek, obuvník z Vokovic č. 27 a Anežka Hudcova, Ant. Došek, dělník a Anna Dvořáková, oba n D. Liboce č. 34, dne 25. Jos. Mrhal, dělník a Marie Titlbachova, oba z Vokovic.

Březen: dne 1. Frant. Rudolský, zříz. dráhy a Anna Peterkova, oba z Veleslavína, dne 2. Frant. Kaiser, artista cirkusu a Klara Němcová, oba kočující.

Bůh žehnej jim na nové dráze života!

Zemřelí 1908:

V lednu: dne 1. Kuchař Václav, syn dělníka z Petřín 15 dnů, 2. Štětka Václav, syn zedníka z Vokovic 3 m. 26 d., 3. Bouška Josef, dělník z Veleslavína 20 r., 12. Vorel Josef, syn dělníka z Vokovic 1 hod. 17. Zeděinec Karel, kamn. pomocník z Petřín 18 r., 19. Zvoníčková Marie, manželka tesaře z H. Liboce 23 r., 23. Černá Marie, dcera tesaře z Ruzyně 6 d., 24. Dvořáková Marie, dc. dělníka z Veleslavína 2 r. 8 m., 24. Boušková Marie, domkářka z Veleslavína 48 r., 27. Fialova Anna, dc. zedníka z Hor. Liboce 15 d., 31. Míhule Tomáš, tesař z Veleslavína 59 r.

V únoru dne: 7. Novák Jan, domkář z Veleslavína 79 r., 10. Svoboda Tomáš, dělník z Vokovic 48 r., 15. Holečková Anna, soukromnice z H. Liboce 73 r., 16. Krch Fr., syn kočího z Ruzyně 1 1/2 hod., 26. Fousova Marie z Ruzyně 10 r., 26. Ciglinová Anna, domkářka z Řep 76 r., 27. Mladá Marie manželka soustruž. z Veleslavína 37 r., 27. Houšková Marie, vdova po hostinsk. z Řep 72 r., 29. Kučerova Marie, dc. kočího z Vokovic 1 r. 4 m.

V březnu dne: 7. Tučková Anna, dc. řetězokováře z D. Liboce 6 m., 9. Spálenková Marie, dc. šafáře ze Řep 1 r. 4 m., 10. Hejdukova Anna, švadlena 28 r. z Petřín.

»Světlo věčné ať jim svítí!«

Dítěte narodilo se na farnosti libocké roku 1907 233, r. 1906 210, tudíž o 23 více, a sice:

v Liboci	roku 1906	dítěte: 43	r. 1907	45	o 2	více
na Petřínách	>	>	2	>	5	o 3 >
v Ruzyni	>	>	51	>	42	o 9 méně
ve Vokovicích	>	>	44	>	69	o 25 více
ve Veleslavíně	>	>	31	>	34	o 3 >
v Řepích	>	>	19	>	22	o 3 >
v Zlejcíně	>	>	20	>	16	o 4 méně.

Sňatků bylo r. 1907 celkem 68, r. 1906 celkem 52, tudíž o 16 sňatků více. Nejrychlejší vzrůst obyvatelstva jeví se ve Vokovicích.

Bilance smrti.

Za rok 1907 pohřbeno bylo na farnosti libocké 165 zemřelých, proti roku 1906 o 24 více. Nejstarší zemřelý by. Václav Bláha, řetězokovář z Liboce stár 86 roků 9 měsíců 20 dní.

Z pohřbených zemřelo na: tuberkulosu 40, marasmus 9, vadu srdce a mrtvici 6, rakovinu 6, cukrovku 1, padoucnici 1, zánět plic 3, neštěstím 4, sebevraždou 2 a j.

Z dětí na: katarh střev a psotník 43, vrozenou slabost 13, zánět plic po spalničkách 6 a j.
»Nevíme ani dne ani hodiny!«

Přelítí velkého zvonu.

Letos uplynulo 10 let, co byl přelít velký zvon při našem kostele. Celých 10 roků již zase rozléhal se jeho zvuk.

Za šera i za dne, v dobách radosti i zármutku naplňuje naši farní osadu hláhol zvonů, jež oslavující Všemohoucího s námi se radují i rmoutí, vybízejí k modlitbě a ke smýšlení bohulibému, ohlašují místo a čas služeb Božích, ohlašují svátky a slavnosti, a provádějí vůbec veškerý život člověka. Takto vníká zvuk zvonů nejen ve sluch ale i v duši člověka, hýbá srdcem jeho a povznáší mysl k Bohu, zve, abychom se v Pánu posilnili a srdce svá vzhůru k nepomijivým statkům nebeským povznášeli.

Než při našem farním chrámu Páně scházel v ladném souzvuku zvonů hlas největšího zvonu, jenž bohužel němým byl. Týž byl slit r. 1663 v Praze od zvonáře Josefa Mik. Lva dle nápisu svého »Ke cti a chvále Pánu Bohu, blahoslavené Panně Marii, svatým Fabiánu a Šebestiánu« péčí hraběte Bernarda Ignáce z Martinic, nejvyššího purkrabí Pražského. Zvon přelit byl r. 1843 od zvonáře Karla Bellmana v Praze. Pohříchu uražena byla před lety část jeho při zvonění, takže nezpůsobilým byl pro tuto dobu ke zvonění.

Vzhledem k tomu v památném roce 1898 podniknuto bylo přelítí jeho, by opět svým kovovým zvucným hlasem rozhléhal se celou osadou — ke slávě Boží, blahu všech farních osadníků a ozdobě zdejšího farního chrámu. Provedeno bylo sbírkami v osadě, jež vynesly . 384 zl. 46 kr. příspěvkem ze záduší 60 > — > příspěvkem král. česk. zemských statků . . . 60 > — >

Sebráno celkem . . . 504 zl. 46 kr.

Vydáno bylo:

zvonář Arnoštu Dèpollovi v Praze 440 zl. 96 kr.
tesaři Č. Svobodovi 31 > 50 >
drobné výlohy 40 > 13 >

Vydání . . . 521 zl. 59 kr.

Starý zvon vážil 565 — kg.
Při přelítí se spálilo 60/10 t. j. 33-90 >

Zbylo ze starého zvonu . . . 531-10 kg.,

jež přelil zvonář za cenu 65 kr. t. j. za 345 zl. 21 kr. Přidal pak nového kovu 40 kg. po 1 zl. 35 kr. v ceně 55 zl. 21 kr. Nový zvon váží 572 kg.

Dne 26. listopadu 1898 byl dělnictvem tesařského mistra Č. Svobody po namahavé práci šťastně na věž do značné výše vytažen a zavěšen. Nese nápis: »V paměť 60letého kněžství sv. Otce Lva XIII. a 50letého panování Jeho Velič. císaře a krále Frant. Josefa I. přelit byl tento zvon r. 1898 za faráře Vlastimila Hálka.« Ponejprv bylo jím zvoněno v předvečer 2. prosince r. 1898 před jubileem císaře pána, když jej byl před tím farář V. Hálek, zmocněn zvěčnělým J. Em. ndp. kardinálem Frant. Schönbornem pokřtil na jméno »sv. Fabiana a Šebestiana«.

Nápis v oboře Hvězdě.

Roku 1757 táhl pruský král Bedřich II. přes Oharku od Budyně s 80.000 muži na Prahu a ubytoval se v letohrádku Hvězdě. Baterii dělostřeleckou, umístěnou poblíž Větrníku, bombardoval Prahu. Vychřleno bylo od 31. května do 8. června pouze na velechrám sv. Víta 22.000 pum, ohnivých koulí a kartáčů, a v Praze poroucháno 800 domů. Bedřich přihlížel často ke střelbě z těch míst, kdež stojí nyní pavilon, sedě na kamenné lavičce. Tato byla opatřena do nedávna německým nápisem, jenž zněl:

Zde na tomto kameni, válečného ryku vzdálen, seděl Bedřich Prusů nejsmělejší hrdina a čekal na hlavního města pád.

Nyní místo to v máji stkví se zeleným šatem, všeho světa hluku vzdáleno, toť tišina, kde vůkol všude stínu padl chlad. —

Cenný dar. Zdejšímu chrámu dostalo se krásné umělecké výzdoby barevnými okny, jež byly nedávno zasazeny. Vedle dvou katedrálních oken v presbytáři vyobrazeno jest na dvou oknech velikých rozměrů v lodi Nanebevstoupení Páně a Nanebevzetí Panny Marie. Zhotoveny byly v českém uměleckém závodě p. J. Kryšpina v Praze nákladem 4000 K, jež celý věnovala šlechtěná dárnyně pí. Antonie Molitorová, vdova po majoru z Prahy, která v létě zde bydlí. Malba na oknech jest bohatě figurálně provedena v renaissančním slohu a odpovídá stavbě chrámu. Okna v nynější malbové úpravě velice ladně vyplňují veliké plochy stěn chrámových. Odstíny barev byly přiměřeně zařízeny, aby neuměnily světlost kostela. Šlechtěná dárnyně, jež si založila trvalou památku, náleží vděčný dík farní osady, jakož i plné uznání firmě J. Kryšpinové za praktické provedení.

Dějiny farnosti libocké.

Fara libocká náležela k odvodu děkanství ořeckého a platila půlletně 12 grošů desátku papežského.*)

Pokud nám známo, byli v Liboci za starodávna tito plebánové:

L. P. 1355 dne 17. března Vavřinec, plebán libocký, změnil svou faru s povolením opata břevnovského s Protivou, plebánem v Lukavicích.

L. P. 1380 po smrti plebána Henzlína opat Oldřich podal ku faře libocké Kříže, kaplana neb almužníka u blah. Vintře v klášteře břevnovském.

L. P. 1383 plebán Kříž změnil se srozuměním opata a konventu břevnovského s Jachou, plebánem ze Svejšin.

L. P. 1407 uvádí se plebán libocký Rvín.**)

L. P. 1417 Duchkoň, plebán libocký, změnil se srozuměním opata Zygřida s Vilémem, plebánem na Krtni, jehož ve faru uvedl plebán od sv. Benedikta v Břevnově.

L. P. 1418 dne 15. února Vilém kommutoval s Jakšem, plebánem v Dřinově; uvedl opět plebán břevnovský.

Téhož roku dne 3. srpna Jakeš změnil faru s jakýmsi Prokopem, jehož uvedl opět plebán z Břevnova.

L. P. 1419 dne 3. května Prokop odešel do Hloupětína změniv s Janem, plebánem tamnějším.***)

Ve válkách husitských ztratil klášter břevnovský Liboc s podacím kostelním a vesnice okolní. Liboc a Veleslavin zabaveny byly od obce pražské (1420) a některý čas spravovány úřadem šestipanským, později pak postoupeny k purkrabství hradu pražského. K témuž purkrabství přidan (1430) dvůr poplužní v Ruzyni, který před tím též byl kláštera břevnovského. Když pak císař Sigmund od stavů pod obojí přijat byl za krále (1436), vydal zápisy pánům a měšťm strany pod obojí na statky duchovenstva, kterých se byli dříve výbojem zmocnili. Tim způsobem dostal se od něho zápis také Pražanům staroměstským v 1500 kopách grošů českých na 35 vesnic a dvorů, kterých měli tak dlouho požívat, až by od koruny vyplaceny byly. Mezi těmi vesnicemi a statky byly kláštera břevnovského: Liboc, Zbuzany a Jinočany. Zápis císaře Sigmunda byl Staroměstským stvrzen listem krále Jiřího (1459) a opět listem krále Vladislava (1472).†)

Od Staroměstských koupil dvůr v Liboci pan Jan nazván tudíž z Liboce, od něhož jej koupil opat břevnovský Pavel II. (1492); avšak opat Jan Chotovský jej opět prodal jakémusi Machovi z Vokovic (1567).††)

V té době byli v Liboci faráři pod obojí či kališníci. Roku 1536 kněz Jan z Liboce stál před utraqu. konsistoří, jsa obžalován, že o procesí s Velebnou Svátostí neuctivě jednal, že sedlákům spílal pijaňu, že v kostele škaredě lál kostelníkům, že jednoho muže oddal se dvěma ženami a chtěl ho ještě s třetí oddati.†††)

Během války třicetileté kostel libocký, patřící k patronátu purkrabství pražského (nyní zemského výboru), velmi sešel a služby Boží v něm umlkly, až nejvyšší purkrabí zbožný Bernard hrabě Martinic († 1685) kostel pěkně obnovil*†) a duchovní správu při něm opět zavedl. Nejstarší matrika pochází z roku 1671 dne 3. června. Od doby té byli při farním kostele libockém následující správčové duchovní:

1. Bartoloměj Matěj Halle z Hallenberku, farář v Týně v Praze a zároveň administrátor všech vrchno-purkrabských kostelů (1671—72).

2. Ondřej Šelik (1672—1682).

3. Jan Václav Olomoucký, opět farář u Matky Boží v Týně v Praze, kanovník Staro-Boleslavský a zároveň duchovní administrátor všech vrchno-purkrabských poddaných (1682—1695).

4. Roku 1695 odevzdána správa kostela libockého Otcům Františkánům od P. Marie Sněžné v Praze (1695—1696). Mnohé však děti křtěny bývaly u sv. Markéty.

5. Po nich spravoval kostel libocký farář od P. Marie na Louži v Praze (1696—1702).

L. P. 1702 dne 20. ledna kostel libocký zvláštní zřizovací listinou (instrumentum erectionis) za farní byv prohlášen, obdržel svého vlastního faráře, na jehož výživu určeno 42 korců polí s tou podmínkou, že jednu šestinu čistého výtěžku ke kostelu musí odváděti.

*) Tomek, Reg. decim. pap. — **) Tomek, Děj. Prahy V. 201. — ***) Libri Confirm. — †) Tomek, Děj. Prahy VIII. 207, 335. — ††) P. R. Schramm Reg. 48, 55 — †††) Borový, Akta kons. utr. 115. — *) Schaller 103.

1. Prvofarář jmenoval se Jiří Josef Saar (1702), jenž r. 1716 v Liboci zemřel.

2. Karel Matěj Christen (1716).

3. Maximilian Florentin Staropraský (1720).

4. Jan Lukáš Stadlmayer (1726).

5. Josef Petr Stadlmayer, synovec a býv. kaplan předešlého (1753).

6. Antonín Lebeda (1785), býv. osobní kaplan.

7. Josef Kubík (1808), býv. farář v Předním Ovenci.

8. František Kautský (1823), taktéž býv. farář v Předním Ovenci, kamž se opět navrátil.

9. František Lampa (1824), farář z Hostivař. Týž, pro osadu libockou velmi zasloužilý, stal se roku 1834 knížecím arcib. vikářem a c. k. školdozorcem pro pražský obvod venkovský a roku 1851 sídelním kanovníkem v Hradci Králové († 1859). Faru pak v Liboci po něm obdržel:

10. Karel Ullik (1852), farář v Předním Ovenci. Sestárnuv v Liboci umřel náhle, raněn mrtvicí, dne 2. listopadu 1871 v noci na Dušičky, hodlaje ještě na tento den kázati o posledním soudu. Po něm faru administroval Jan Černohouz, místní kaplan a spisovatel český, načež v březnu r. 1872 nastoupil nový farář.

11. Karel Hausmann, jenž roku 1883 dne 22. prosince umřel vysílením. Na uprázdněnou faru dosazen byl:

12. Václav Čáp (1884) † 1893).

Farní chrám Páně svatých mučenníků Fabiána a Šebestiána v Liboci, jak se nyní spatřuje, jest nový, v letech 1842—44 vystavený, odpovídající vzrostlé lidnatosti obcí. Starý kostel, jenž stál na témž místě, měl v presbytáři polygonální (vícehranném) dvě špičatá gotická okna, loď obdélníkovou a v průčelí věž. Na věži byly hodiny, zvony však visely v dřevěné zvonici vedle kostela stávající. Kostel, do něhož se sstupovalo po čtyřech schodech, byl velmi vlhký, tmavý a sotva pro 300 osob stačitelný. Sakristie se nacházela ve sklepení pod věží naproti hlavnímu oltáři, tak že kněz, jda k oltáři, shromážděným lidem musil projíti. Kromě hlavního oltáře svatých Fabiána a Šebestiána byly ještě dva vedlejší: sv. Kříže a sv. Tadeáše apoštola.

(Pokračování.)

Jubilejní lípy před farou.

Dne 23. března zasazený byly na prostranství mezi kostelem a farou 2 lípy na oslavu 50letého kněžství slavně panujícího sv. Otce Pia X. a 60leté vlády J. Velič. Císaře a krále Františka Josefa I. Památné slavnosti účastnily se školní dívky, které po promluvě místního faráře stromky do země zasadily a hlinou zaházely.

Letošní opravy

na kostele v Liboci budou pozůstávati ve zřízení druhého hromosvodu nad loď chrámovou a jednoho hromosvodu na farní budově nákladem 367 K, opravy římsy nad portálem, nátěru věže, úpravy terasiny před hlavním vchodem, opravou omýtek, krytin, varhan. V celku náklad 1100 K, ježž věnuje vysoký patron velesl. zemský výbor.

(Zasláno.)

Křesťanské ženy a dívky!

Přihlaste se za členky našeho spolku, jenž pracuje za Vaše národní, křesťanská a sociální práva. Možno se přihlásiti na faře.

»Vlastimila« spolek katol. paní a dívek pro Liboc a okolí.

(Zasláno.)

Křesťanství mužové a jinoši!

Přistupte za členy našeho spolku, jenž pěstuje pravé vlastenectví, bojuje za duchovní a hmotný blahobyt lidu a působí k tomu, aby veškeré sociální opravy založeny byly na zásadách křesťanských. Možno se přihlásiti na faře.

Křesť. sociální spolek katol. mužů a jinochů pro Liboc a okolí.

Listárna redakce.

Znovu připomíná se, že na tento list má nárok každá katolická rodina žijící na naší farnosti. Nebyl-li tedy »Věstník« někomu doručen, nestalo se to zúmyslně, ale pouhým nedopatřením. Nechť si pro č. 2. pošle na faru (třeba dívky). — Máte-li snad milé příbuzné a přátely ve světě, — syny, dcery, bratry neb sestry — a rádi byste, aby i oni měli zprávy z naší osady, oznamte na faře jejich adresu a my jim proti příspěvku na poštovné pošleme »Farní Věstník«.

Matčiny sny.

Byl silen, měl vůli pevnou, ale zlými lidmi zvrácenou. Vyrostla z odboje proti víře. Myslel, že ta vůle úplně mu stačí, aby byl v životě šťasten. Když ztratil víru, tupil ji. Již to tak bývá. Říkal, že je nevěrcem, a říkal to hrdě.

Dobrá, stará jeho matička zaplakala, když dozvěděla se od něho tu strašnou pravdu. Proto ho snad vychovala s pečlivostí o jeho duši největší, proto modlila se vroucně prosíc Boha, aby mu — jejímu dítěti — dal štěstí — aby jednou společnost lidská zavedla ho svůdnými hesly v zkázu?!

Myslela, že snad ještě podaří se jí zachrániti syna, chtěla ho vzíti s sebou do kostela. Ale nechtěl jíti. „Nemohu, matko, nemohu,“ odvětil jí a slova jeho zněla cize, drsně, „rád bych, ale levá noha mně jde vždycky zpátky, jen ne a ne tam. Nemohu za ní.“ Při tom se usmál samolibě — to z radosti, že podařilo se mu takový „vtip“.

„Vtip“ — ale jeho matičku mečem zranil. I přátelům stejné hodnoty se se svým „vtipem“ pochlubil a sklízel obdiv za tu originalitu. Divný humor!

I ostatní v městečku se to dověděli. Někteří vyslechli to lhostejně, ale leckterý starší na ta slova prohodil: „Jen ať jednou mu tam nejde levá noha napřed.“

Podivné jsou cesty Páně a nevyzpytatelný. Minula léta. Síly mu ubylo. Nebyl to již ten statný muž, s pohledem zbujným a pevnou vůlí. Život za několik těch let poučil ho, co jest skutečnost a co sen. S putováním za prací šla s ním stále ještě jeho nevěra. Nenalezal nikde útěchy. Jiní zavítali do chrámu, toho místa míru a pokoje, zotavili se zde, ostavivše turmu světa, a on? — Kdesi v krémě, sniřduté a začouzené, hledal spokojenost. Alkohol zabíjel jeho tělo — a tak zničení celé jeho bytosti bylo na mále.

Matce své psal zřídka kdy. S počátku byla psaní jeho plna chvály o cizině, kde prý je zcela lepší život mezi pokrokovými lidmi. Jednou napsal své matce, že tam všem lidem, jako jemu, levá noha nechce do kostela.

Přišla odpověď. Inkoust se v těch tazích, psaných třesoucí se rukou, mísil se slzami. Stará matička plakala a psala. Ten list mu zahýbal svědomím. Ale on je udusil; zakřikl násilně ten hlas, jenž zvedal se v hloubi jeho duše, chtěl zapuditi výčitky: „Synu,“ psala mu matička, „tvůj dopis je hrozný. Tvoje slova o té levé noze budí ve mně vždycky hrůzu. Měla jsem tuhle sen. Nevím, smím-li tomu věřit, ale myslím na to pořád: Přinesli tě domů — měl's nohu dřevěnou.“

Posledními psaními prochvíval již stesk. Život, skutečný život, ve který věřil, jeho vůle — již myslil dojiti štěstí, jej zklamaly. Víru — jež dodává útěchy — ztratil; s ní ztratil štěstí i spokojenost. Lhal si ten život bez ní, jehož není. Život bez víry! Plavec, jenž bez vesla vydán jest vlnám moře! Kocábka života — a my plavci v ní. Každé chvíle může narazit na úskalí — rozbítí se.

Stavěl se nový palác. I on přišel na stavbu. Byli tu různí lidé: různé národnosti, různých náhledů. Ne-

všimal si těch lidí. V obcování s nimi nenalezl také útěchy.

Ze základů hnedle vystávaly vysoké zdi. Cihla k cihle a dům jakoby pod rukama dělníků vyrůstal. Jednoho dne stoupal po žebříku na lešení. Stoupal pevným, jistým krokem. Ani nemyslel na to, že jeden chybný krok stačí, aby byl konec jeho života. Nemyslel na to, jaká to tenounká nitka, na níž život lidský visí. Stoupal mechanicky. Pojednou levá noha špatně slápla. Bezděky sáhl druhou rukou po žebříku; ale marně — již letěl s výše — náraz — a bez vědomí octl se na zemi. Ta levá noha, která nechtěla do kostela, se mu zlomila.

Divně skončil ten „vtip“ z doby síly a zbužnosti. Někteří říkají tomu náhoda. Divná náhoda! Lže se vše, zapovídá se vše. Zapře se i skutečnost a na její místo se postaví frase. —

Ten pád ho ale také vyléčil. V nemocnici probral v mysli celý svůj život, poznal, jak bloudil, viděl jasně tu propast, na jejímž okraji stál. „Takhle je zničeno moje tělo, ale snad ještě zachráním svoji duši,“ řekl si a litoval svého dosavadního hříšného života. O berlí a dřevěné noze putoval do své domoviny. Dřevěná noha první překročila práh kostela. Byla to upřímná modlitba, již modlil se on před oltářem na tom místě, kde modlila se za spásu duše jeho — stará, dobrá matička.

Nebyla již na živu. Zesnula, zesnula šťastna. Sen vykouzlil jí obraz, jenž učinil její hodinku smrti blaženou: Její syn klečel před oltářem a modlil se. Oba matčiny sny se vyplnily.

O výchově na gymnasiu kněžském.

V listopadu r. 1907 slavilo gymnasium, které vydržují t. ř. školští benediktini při svém klášteře ve Vídni, 100leté jubileum svého trvání. Socialně-demokratický denník „Arbeiterzeitung“, ve Vídni vycházející, přinesl při této příležitosti velmi vřelý článek, ve kterém pisatel chválí zejména kázeň, jakou řádoví kněží na svém gymnasiu mají, dále jejich výtečný postup při vyučování a zvláště srdečný jejich poměr ke studujícím. Píše doslovně: „Je mi pro mou osobu velikou radostí, že mohu zde — v listu socialně-demokratickém — poděkovati svým učitelům za vše, co mi dobrého prokázali. Nejen ve škole mě podporovali, ale i mimo školu opatřili mně — zcela chudému hochu — možnost, abych si vyučováním něco vydělal. Smýšleli se mnou otcovsky. I když mě dnes od nich a jejich světového názoru dělí propast nepřeklenutelná (!), jsem jim přece vděčně zavázán za tolik, že každé slovo vzpomínky na ně musí býti proniknuto díkem. A tak jako já, smýšlejí mnozí, velmi mnozí z bývalých žáků.“ Velebí dále i náboženskou snášenlivost benediktinských profesorů, kteří žádajíce svědomité plnění náboženských povinností od katolických svých žáků, ani v nejmenším nedotýkali se židů a jinověrců, kterých hojný počet na gymnasiu jejich studoval. Co zejména mocným dojmem působilo na mladého, chudého hochu, byla spravedlnost, s jakou se chovali řádoví učitelé ke svým žákům bez ohledu na to, byli-li z bohatého nebo chudého rodu. Nikdy nebyl mazlíček z bohaté rodiny (a studovali tam synkové z hraběcích a knížecích rodin) před chudým žákem vyznamenán, nezasloužil-li toho. Článek napsal a plným jménem

podepsal vůdce socialistických demokratů v Rakousku a říšský poslanec E. Pernerstorfer.

Klid nedělní.

Když v anglickém parlamentě pronesena byla námitka, že zákazem nedělní práce ujde obyvatelstvu zisk, odpověděl slavný dějepisec a filosof Macaulay těmito případnými a pravdivými slovy: „Nikdy neuvěřím, že to, co činí lid silnějším, zdravějším, moudřejším a lepším, (t. j. svěcení neděle a svátků) mohlo by jej konečně učiniti chudším.“ (Hitze ve čl. „Otázka dělnická“ str. 277. a násl.).

Chtěl vědět, kde je nebe!

Bohatý svobodomyšlník potkal v pondělí místního faráře, jehož takto oslovil: „Včera kázal jste, p. faráři, o nebi velice nadšeně, ale zapomněl jste při tom na věc nejhlavnější: nepověděl jste nám, kde vlastně nebe je! Prosím Vás, abyste mi toto opomenutí nyní laskavě vyložil, ale jasně, bych se skutečně přesvědčil.“ — „K službám.“ odvětil kněz a ukazuje na nedaleký barák, v němž před chvílí zaopatřoval, pravil: „Tamtamhle, v tom domku leží na tvrdé posteli těžce nemocná vdova, matka čtyř nezaopatřených dětí, jež nemají co jísti ani čím se řádně přioditi. Nemocná potřebuje obsluhy, silné stravy, léků a lékaře. Přemýšlím, jak bych jí pomohl, a ejhle, vy pane sousede, přicházíte na pomoc. Zajděte si tam, přesvědčíte se o všem a pomozte ubohým a neucítíte-li ve své duši slasti celého nebe, napište mi účet, a já jej ihned vyrovnám a Vaši námahu dobře zaplatím.“ — Svobodomyšlný polonevěrec stál po těch slověch všecek zaražen nevěda, co počíti. Doma pochlubil se ženě, co od faráře slyšel, a žena rozhodla, aby manžel dle rady knězovy se zachoval. Asi za měsíc našel kněz u chudé vdovy uštěpačného svobodomyšlníka velice změněného. Vdova byla již polo uzdravena a děkovala svému dobrodinci, chvále před knězem dobrotivé rolníkovy vlastnosti. „Je to anděl v těle lidském a posel s nebe, jemuž Bůh stonásobně odplat, co mně a mým dětem dobrého prokázal!“ . . . Rolník skromně se omlouval, ale na tváři zračila se mu radost a hluboká spokojenost. Když vyšel s knězem před domek řekl duchovní: „Pošle mi účet za tu obsluhu?“ — „Nepošlu! Našel jsem kus nebe ve spokojeném srdci a očekávám, že Bůh dá časem ještě víc, že dá celé a skutečné nebe, budu-li ho hoden.“ — „Věříte tedy již v nebe,“ tázal se kněz. — „Ano,“ odpovídal bývalý nevěrec, „ano, věřím v nebe, poněvadž okusil jsem jeho blaženost v tomto měsíci již zde na světě.“

Jak umějí Turci hájiti čest svého náboženství na divadle,

o tom svědčí následující: V Baku odehrála se zvláštní demonstrace protidivadelní. Ruská operetní společnost divadelní, která mešká tou dobou v Baku, ohlásila plakáty, že vypraví operetu „Ráj Mohameda“. To však pobouřilo a urazilo náboženské cítění mohamedánského obyvatelstva do té míry, že se mezi ním jevilo povážlivé hnutí. V den představení pak protestovali veškerí Mohamedáni se vzácnou jednomyslností proti hrubé urážce svého proroka a profanaci své víry operetkou tím, že nechali uzavřeny svoje krámy i obchody, shromáždili se v mešitách, kde konány slav-

nostní modlitby protestní a prosebné na zaházení nepřátel prorokových. Vzhled města a tržiště byl zcela mimořádný. Protestní akce Mohamedánů působila velmi silným dojmem. a divadelní správa rozhodla se, vzíti „Ráj Mohamedův“ z repertoiru. Tak jemnocitná k náboženství katolickému nejsou ani naše divadla, na nichž začasť sesměšňuje se náboženství a karikuje se osoba kněze.

Ukažte nám Pána Boha!

Něvěrou pokážený muzikant hádaje se, řekl: „Ukažte mi Pána Boha!“ Po těch slověch rozhlédl se kolem, jako by byl objevil nový díl světa. Soused kovář, řečí té přítomný, povstal pravil: Sv. Jan vypravuje v evangeliu v hlavě 14., že jedenkrát učeníci chtěli, aby jim „ukázal Otce“. A víte, jakou odpověď dal jim Pán Ježíš? Takovou: „Kdybyste mne znali, zajisté byste i otce mého poznali . . . Kdo vidí Mne, vidí i otce; kterak tedy díš, ukaž nám otce?“ Slovy těmi řekl Pán Ježíš: Já jsem týž Bůh, jak otec: vidíte-li před sebou Mne, vidíte Boha, a netřeba žádati, abych vám Ho zvláště ukázal. Kdo, pane muzikante, ví, že Kristus je Bůh, ví též, kde a v kom má hledati Boha! — Nyní, po nanebevstoupení Páně, nemůžeme ovšem prstem ukázati Boha lidem nevěreckým, jak to bylo lze učiniti za časů Kristových, poukázáním na Pána Ježíše; ale nyní můžeme odkázati soudného člověka k výpovědi Páně o Bohu, a kdo je křesťanem, má ihned silný důkaz, že Bůh je. Ostatně hlásá každému z nás jeho svědomí, chvále i haně nás pro skutky naše, že dosud v nás jest hlas Boží, takže bychom musili ztratiti sebe, své svědomí, abychom byli Boha prázdní. — Viditelným okem uviděti Boha neviditelného (v Kristu byl Bůh vtělený), jest ovšem nemožno, a kdo takovou podmínku klade, buď neví, co Bůh jest, anebo zúmyslně z Boha posměšky si tropí a zasluhuje opovržení! Ukaž mi prstem přítomnost, bolest, radost, sílu, ctnost? Nemůžeš! A jsou to věci smyslové. Kterak chceš tedy viděti okem smyslným Boha, bytost nade vše smyslné povznesenou, ode všeho časného oddělenou, čistě duchovou? „Boha, (jak v sobě jest, bez podobnosti) nikdy žádný neviděl, leč jednorozný Syn Boží,“ který nám o tom vypravoval, dí jednou Písmo. Drž se toho a vystřehněš se hloupého o Bohu mudrování!

Co zmůže sv. zpověď.

Státní pokladně ve Francii odevzdal kněz Legrand od jistého kajeníka 3200 franků jakožto náhradu za zpronevěřené peníze. Je tedy zpověď přece k něčemu dobrá.

Mistr Dvořák Bohu vděčným.

Každého dne zacházel po škole do kostela na Slovanech. Když byl tázan na příčinu své zbožnosti, říkával tento slavný český, ba světový skladatel: „Jsem syn prostého řezníka, nějaké zvláštní vzdělání jsem neměl a přece mám něco v hlavě. Ten dar je určitě od Boha a proto se mu chodím děkovat.“ („Dalibor“ 1904, smuteční číslo Dvořákovy.)

Čtvrté přikázání církevní zní:

„Alespoň jednou za rok zřízenému knězi se zpovídati a v čas velikonoční velebnou Svátost oltářní přijímati.“ Čtenáři milý, dobře to uvaž!

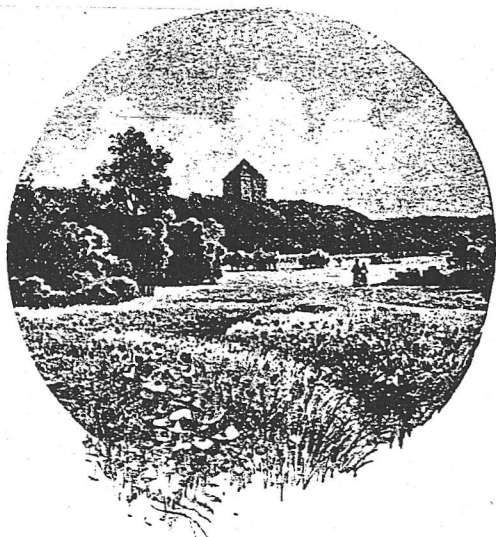
Farní věstník úřední

pro farnost Libockou.

Vychází čtvrtletně.

Majitel, vydavatel a redaktor: **Vlastimil Hálek**, farář v Liboci.

Každá ve farnosti bydlící rodina obdrží — podle přání — výtisk tohoto Věstníku. — Dobrovolné příspěvky k úhradě výloh na tisk Věstníku přijímají se u farního úřadu.

Pořádek služeb Božích při farním chrámu Paně sv. Mučedníků Fabiana a Šebestiana v Liboci.

V neděle a svátky: Ranní mše sv. s exhortou v 7 hod., kázání a velká mše sv. o půl 10 hod. dop., ve 2 hod. litanie s požehnáním.

Každou 3.—4. neděli jest kázání a velká mše sv. ve filiálním kostele sv. Martina v Řepích. Všedního dne tři tiché mše sv. od $\frac{3}{4}$ 7. O $\frac{1}{4}$ 8. jest školní mše sv.

Dne 15. července o 7. hod. ukončení školního roku slavnou mší sv. a chvalozpěvem „Tebe, Bože, chválíme“.

V neděli dne 9. srpna výročí korunovace sv. Otce Pia X. oslaveno bude slavnou mší sv. a chvalozpěvem sv. Ambrože „Tebe, Bože, chválíme“.

Oslava narozenin (78 roků) Jeho Velič. císaře a krále Františka Josefa I. konána bude v neděli dne 16. srpna slavnými bohoslužbami o $\frac{1}{2}$ 10 hod.

Dne 8. září Narození Panny Marie a 13. září nejsladšího Jména Panny Marie. V oba svátky ráno bude slyšena sv. zpověď.

Dne 16., 18. a 19. září připadají suché dny. Ve středu a v pátek půst od masa.

Fundační mše sv. slouženy budou: V červenci: 3. za Kateř. Kubrovou, 8. za Marii Hamerníkovou. — V srpnu: 3. za faráře Frant. Lampu, 19. za Marii Kubrovou, 22. za Leop., Anežku Auerhannovy, 24. za Emilii Holubovou, 25. za císařovnu Marii Terezii, 29. za Jana Auerhanna, Paulinu Braithutovou. — V září: 4. za Rosalii Ullickovou, 14. za cís. Marii Terezii, 22. za Marii Krumpholcovou.

Posvátné úkony (do 15. června.)

Křty narozených dětí.

Liboc. Duben: 3. Růžena Jandovská, dcera Jos., řetězokováře, 4. Anna Hájková, dcera Frant. řetězokováře, 14. Václav Novotný, syn Bohumila, děln., 28. Josef Měchura, s. Ant., kočího, 29. Antonie Vaňkova, dcera Jos., dělníka. Květen: 10. Jaroslav Černík, s. Jarosl., zámečníka, 23. Jaroslav Koukal, syn Vojtěcha, kočího, Emanuel Vaněk, s. Al. kováře. Červen: 3. Helena Ryklova, dcera Antonína, zámečníka, 4. Marie Prchalova, dcera Ant., zedníka.

Ruzyně. Březen: 29. Frant. Vaněk, syn Václava kamnáře. Duben: 1. Růžena Svátková, dc. učava, děln., 9. Anna Brzáková, dc. Josefa, holiče, 21. Růžena Tomkova, dc. Jana, obuvn. Květen: 5. Václav Smolík, s. Josefa, tesaře, 8. Božena Kotršalova, dcera Josefa, děln., 16. Marie Černá, dc. Josefa, zedn., 21. Josef Růžička, s. Ant., děl. Červen: 15. Anna Marešova.

Vokovice. Březen: 22. Josef Mařan, s. Jos., úředn., 25. Marie Pařízková, Anna Smoláková, dcery děln. Duben: 8. Jiřina Nedbalova, dc. Antonína, zedn., 15. Václ. Masojidek, 17. Františka Macíková, dc. Frant., lakýrníka. Květen: 1. Helena Škramovská, 3. Anna Postránecká, dc. Rud., obchod., 7. Vlastimila Putova, 6. Marie Merxbauerova, dc. Václ. 9. Božena Nedbalova, dcera Vojt., zedn. Červen: 7. Božena Nejedlá, dcera dělníka. 10. Jiří Hanšl, s. soustr. kovu.

Veleslavín. Březen: 29. Jaroslav, syn Jos. Bláhy, tesaře. Duben: 14. František, s. Fr. Zoubka, děln., 15. Miroslav, s. Ant. Mařka, roln., 18. Emilie, dc. Václ. Rathouského, děln., 19. Božena, dc. Frant. Mlejnká, děln. Květen: 2. Blažena, dc. Boh. Fabery, topiče, 23. Rudolf, s. Jana Soukupa, hostinského, 26. Antonín, s. Václ. Starečka, zedn.

Řepy. Duben: 21. Jiřina, dc. Jos. Pulce, zedn., 27. Jaroslav Helebrant. Červen: 19. Václ. Škop, s. host.

Zlejcín. Březen: 23. Josef, s. Frt. Krupický, řetězokov. Duben: 15. Vlastimila, dc. Karla Pilnera, maj. host., 26. Jaroslav Štěpánek. Květen: 15. Marie, dc. Jos. Grunda, zedn., 21. Karel, s. Václ. Šídlo, krejč., 23. Alois, syn Al. Převorovského, obuvn. 25. Tomáš Rychtářík, 25. Anežka, dcera Václ. Semeráda, děln. Červen: 1. Božena Vlasova, dc. brusiče.

Anděl Boží je provázej a opatruj!

Sňatky 1908.

Květen: Dne 3. Václav Veselý, dělník a Petronila Tumová z Vokovic. 11. Václav Kapalín, soukromník ze Sobína a Ter. Čížinská z Veleslavína. 17. Ant. Fílek, zámečník a Anna Vinšova ze Zlejcína, Jan Soukup, kočí a Anna Šípková z Liboce, Karel Dolejš, řezn. pom. a Anna Šestáková z Liboce. 24. Jos. Rada, tesař z Hvozdnice a Marie Cudlínova ze Zlejcína.

Červen: 1. Jos. Drda, dělník a Františka Čosova z Veleslavína. 7. Fr. Růžicka a Anežka Pilátová z Ruzyně. Václav Vacek a Alžběta Chvojkova z Řep. 8. Boh. Fabera a Bož. Maškova z Veleslavína.

Dejž jim Bůh štěstí a pozeňání!

Zemřelí 1908.

V březnu: dne 15. Čermák Karel, syn dělníka z Vokovic 5 m., 16. Josefa Drdová, dělnice z Veleslavína 56 r., 26. Fr. Stibůrek, s. dělníka z D. Liboce 4 m., 27. Jaroslav Zvoníček, s. tesaře z D. Liboce 2 m.

V dubnu: Z Liboce: Dne 18. Václav Vaněk, pek. učeň 16 r., 21. Jarmila Zdědková, dc. pekaře 7 m., 22. Jos. Maršálek, s. pokrýv. 1 m. Z Ruzyně: 18. Jos. Kozák, domkář 69 r., 24. Jos. Jech, s. děl. 1 r., 29. Václ. Kalina, s. soustr. 11 m., 30. Anna Šlosarová, manželka dělníka 44 roků. Z Vokovic: 5. Fr. Zemek, syn lakýrníka 1 rok, 15. Emil Vel, syn zedníka 3 r., 17. Marie Feřtlová, dělnice 67 roků, 19. Anežka Kopecká, dc. děl. 3 m., 29. Anna Šulcova, dc. tesaře 6 m. Z Veleslavína: 19. Fr. Ouředník, s. děl. 5 m., 23. Frant. Tušová, manž. sluhy 36 r., 26. Rud. Laňka, dresér 49 r., 28. Václ. Dobr, zedník 79 r. Ze Zlejcína: 1. An. Horešovská, výměnkářka 74 r., 21. Jarosl. Kopáček, s. děl. 1 r., 25. Jos. Kru-pička, s. řetězokov. 1 m., 29. Boh. Fatka, s. děl. 7 m.

V květnu: Z Liboce: 19. Ant. Šesták, dělník 45 r., 26. Jos. Kacl, strážník 67 r. Z Ruzyně: 19. Václ. Smolík, s. tesaře 14 d., Růžena Tomkova, dcera obuvníka 28 d. Z Vokovic: 1. Františka Trojanová, manž. zám. 27 r. Z Veleslavína: 6. Jos. Petr, syn dělnice 2 m., 16. Václ. Mihule, kolář 23 r. Z Řep: 4. Václ. Zvoníček, strážník 60 r., 22. Anežka Bukvičková, dcera tesaře 11 r.

V červnu: Z Liboce: 4. Magdalena Urbanová 18 r., 10. M. Handlova, nalezenec, 1 m. Z Ruzyně: 3. Ant. Čuřík, děln. 55 r., 6. Fr. Vaněk, s. kamnáře 2 m. z Vokovic: 6. Mar. Barkova, dc. soustr. 8 m., 10. An. Šlapánková, m. kamen. 27 r., 10. Jiří Hanzl, syn cizeléra, 13. Tekla Beranová, manželka rol. 64 roků. Z Veleslavína: 12. Bedřich Reichert, děln. 18 roků. Z Řep: Mar. Bachova, dc. dělníka 9 m. Ze Zlejcína: 10. Jos. Matějka, syn dělníka 2. r., Mat. Botcha, krejčí.

Bože, dejž jim radost věčnou!

Processí na sv. Horu z naší farnosti v neděli 12. července zvláštním vlakem. Jízdní lístky po 2 K 60 hal. budou k dostání poslední týden na faře.

Listárna. Výtisky „sv. Vojtěcha“ může si každý v kostele z lavice zdarma vzít s sebou domů.

Vážené rodině p. dra. Jul. rytíře Nejedlého za vystrojení oltáře P. Marie při májové pobožnosti a dár-cům svící děkují: „Zaplat Bůh!“ duchovní správa a účastníci májové pobožnosti.

Kniha pamietni: ves Lybotz.

Žaložena roku 1767.

(Chová se na obecním úřadě.)

Za slavného panování Jeho Excellens P. T. Pana, Pana Filipa Krakovského Svatořímské říše hraběte z Kolovrat, pána panskví Světlá, Radovesnic, Brařic, Vrbic a Jeníkov, ten čas nejvyššího purkraběte v Čechách a řiditele země české atd. hospodářských ouředníkův directora Václava Karla Sachra, obročného Arnošta Kováře, rychtáře Matěje Šestáka, konšela Václava Tučka a Josefa Procházky, založila se tato obecní kniha pamietni ve jménu nej-světější Trojice Boží, Boha Otce, Syna a Duchu svatého ke cti svatého Fabiana a Šebestiana, patrona kostela Libockého v roce po narození Syna Božího jeden tisíc sedum set a šedesátým sedmým.

Když se psalo roku 1799, toho času byla vojna s francouzským pronárodem, kdež trvala přes 10 let, pročež císařská strana byla přemahána, a tak sobě hledali pomoc, až posledně přišli k pomoci od půlnoční strany toho času jmenovaní Rusové, kteří začali maširovat do říše měsíce Juli vejšpsaného roku. A to následovalo do zdejší obce 6 maršů po sobě. Těmto lidem se muselo dát pivo, kořalka, maso též čerstvý k tomu. V těchto marších se poslalo jich do zdejší obce místem 40 mužů, po 20, též po 10 do jednoho stavení. A to se každému muži jistá mírka kořalky dřív, nežli polívku začali jíst, dát musela; piva ale tak moc nespoteřbovali jak kořalky, a každý muž 1/2 libry masa a cukmísu, takže co císařští vojáci dva spotřebovali, to skoro ten jeden spotřeboval, a to bylo všechno zdarma. Na to, když se psalo roku 1800, zas maširovali zpátkem, takže zase trefilo zdejší ves 6 maršů, a při tom ještě ostali stát v jednotě 14 dní, a to měsíce februarii.

Tak v tom čase, jak do říše zas zpátky když odmaširovali, udělala se pořádnost šenkýřům, a museli z obce platit mimo dvora, též p. faláře, který oficiíry musel držet, a mimo markitskejh domkářů, platila obec 106 fl. Toho času bylo takový pronásledování od těch lidí s fírponoma a posýlkama, takže domácí stačit nemohli jezdit, byli posílaniy odjinud každý marš 2 aneb 3 fůry. Co se tejká masa, cukmísu, to bylo všechno zdarma, též za pivo, kořalku, kde co, málo se dostalo. Tak sobě jeden každý může rozvážit, který to čist bude a o tom nikdy neslyšel, jak toho času bylo s těma lidma převelký soužení.

Pročež kdyby se to stát mělo, a který potomci po nás ostanou, tak aby sobě vzali/příklad, kdyby je to tak trefilo, jak nás, aby se věděli podle čeho řídit, nebo ten pronárod má tento obyčej užiti též v jídle, tak jako svrchu psáno stojí. Který to po čase čistí bude, at sobě pomyslí, že jejich předkové taky moc zkusit museli. Tak já toto mé zapsání k budoucím čtenářům zastavuji, a do pěti ran Kristových poroučím, a vinšuji, aby oni lepší časy vynatrefili nezlymi. Vřak žádám, který tento list přečtou, alespoň za tu mou práci v krátkosti udělanou jednou Otčenáš a zdrávas Maria za mě obětováli. Dne 1. februarii roku 1802 Jan Tuček, v tento čas rychtář v obci. (Pokrač.)

Dějiny farnosti libocké.

Starý kostelík byl v poslední době již valně sešlý. Tehdejší horlivý farář František Lampa po 17letém přičinění toho dosáhl, že nový kostel byl postaven a kaplan systemisován (1842), neboť dosavadní kaplani byli toliko osobní.

Bouráním starého kostela začato po posledních službách božích dne 18. dubna 1842 a ukončeno již dne 9. května, načež základy k novému kostelu kopány a dne 28. května základní kámen na straně hlavního oltáře položen a slavnostně posvěcen. Stavba svěřena byvši staviteli pražskému Karlu Brustovi (za 20.000 zl. C. M.) protáhla se po tři léta. Nový tento kostel zbudován jest do kříže slohem renaissančním. Hlavní oltář zhotoven jest od pražského truhláře Rixi, oltární pak obraz svatých Fabiána a Sebestiána, dílo mistrovské od Hellicha, malíře v Praze (za 600 zl. C. M.), varhany od dvorního varhanáře Gärtnera (za 1400 zl. C. M.). Nový kostel byl v neděli dne 20. října 1844, právě o slavnosti Posvěcení chrámu, od místního faráře a spolu knížecího arcib. vikáře posvěcen (benedikován), načež první mše sv. v něm sloužena. Ostatní výzdoba kostela teprv později byla ukončena. Vedlejší dva oltáře zřízeny r. 1846 a sice jeden ke cti sv. Kříže a druhý Panny Marie; obrazy maloval historický malíř Markovský (po 150 zl. C. M.), jenž však mezi malováním obrazu Rodičů boží, jsa již star, umřel, tak že jej malíř neznámý dokončil. Obrazy křížové cesty, pocházející od malíře Hübnera, roku 1847 na první neděli postní posvěceny byly. (Pokr.)

Lev XIII. a otázka sociální.

Nedávno zemřelý veliký papež - Lev XIII. vydal dne 15. května 1891 svůj slavný okružní list »Rerum novarum« o otázce sociální. Podáváme z něho několik výňatků v doslovném překladu: »Jasno a nepochybně jest před zrakem naším a na všech stranách se také uznává, že musí býti dělnickému stavu pomoheno. A sice potřebí jest brzké a vážné pomoci, protože mnohé zlořády způsobily, že veliký díl tohoto stavu vede život věru stísněný a nedůstojný.«

Promlouvaje o pokusech odstraniti toto zlo a rozřešiti otázku t. ř. sociální praví: »Hlavní chybou při řešení otázky sociální jest, že se líčí vzájemný poměr mezi stavem bohatým a chudým t. j. pracujícím tak, jako by mezi nimi od přirozenosti byla nesmířitelná protiva, která vede nezbytně k zápasu mezi nimi. To však přiči se zdravému rozumu a opak jest pravdou. Jako v těle lidském rozliční údové tak jsou spojeni. Ze tím vzniká celkový soulad, podobně i příroda ve společnosti způsobila, aby oba tito stavové ve svornosti žili a sobě navzájem jakousi rovnováhu tvořili. Jeden stav má nezbytně druhého zapotřebí. Neboť kapitál nemůže obstáti bez práce a práce naopak bez kapitálu. Svornost plodí krásu a řád, avšak ustavičný boj působí jen zdívočení a zmatek.«

»K odstranění boje a vyvrácení z kořene i příčin boje toho má křesťanství podivuhodné a mnohonásobné prostředky. Všecky pravdy náboženské, jež církev vykládá a chrání, jsou mocným prostředkem, který především může boj mezi bohatými a chudými utišiti a je spojit: a to tím, že oběma stavům přivádí na mysl vzájemné povinnosti, zvláště pak povinnost spravedlnosti.«

»Z povinnosti těch zvláště dělníků tyto se týkají: Že mají dokonale a věrně konati práci, k níž se svobodně spravedlivou smlouvou zavázali; že nesmí škoditi zaměstnavatelům na majetku, ani urážeti jejich osobu; při hájení svých práv musí se varovati násilí a nikdy nesmí začínati vzpouru; nesmí se spojovati s lidmi, kteří jim nemírné naděje a veliké sliby klamně předstírají, za nimiž však následuje toliko zbytečné zklamání a zkáza blahobytu.«

»Povinnosti, které mají zaměstnavatelé, jsou: Dělníci nesmí býti považováni za otroky; třeba míti v úctě osobní jejich důstojnost, která důstojností kře-

stanskou byla ještě zušlechtěna. Řemeslo a práce nesnižují, nýbrž soudí-li kdo rozumně a křesťansky, musí si vážiti jich za to, že života svého prací a namáháním si hájí. Hanebné však jest a nelidské, zneužívatí dělníků pouze k užtku a ceniti je podle toho, co svými silami zmojou. Podobně prikazuje církev zaměstnavatelům, aby dbali o duševní blaho a náboženské potřeby dělnictva. Proto jest povinností zaměstnavatelů, postarati se, aby dělníku byl poskytnut čas k náboženským povinnostem, aby nebyli dělníci při práci vydáni svádění a mravnímu nebezpečí; aby nebyl nikterak v nich ubíjen smysl pro domácnost a a šetrnost. Dále není dovoleno ukládati více práce než stačí síly, nebo žádati výkony, jež neshodují se s jejich stářím a pohlavím. Bohatí mají se pak poctivě toho vystříhati, aby neškodili dělníkům na úsporách ani násilím. ani lstí, ani lichvářskými úskoky a to tím spíše, protože jejich stav není dosti chráněn proti bezpráví a vykořisťování, a majetek jejich, čím jest skrovnější, tím musí býti posvátnější.«

A nyní tážeme se každého, kdo tyto řádky pozorně přečetl a rozumně uvažil: jest církev katolická, která ústy svého nejvyššího představeného takové zásady hlásá, dělnictvu nepřátelskou?

Drobné zprávy.

Katolický křesťan se nemá báti zaopatření svátostmi umírajících a smrti. Známé je, jak neočekávaně přiblížil se konec zvěčnělého biskupa Brynychy. Ještě den před smrtí jeho z nejbližšího okolí nikdo tuto hroznou ránu netušil. Ve středu, 19. listopadu pomodlil se biskup ještě nešpory. Ve 4 hodiny však přišel tak těžký záchvat choroby, že domácí lékař vybidl k okamžitému zaopatření. Místní děkan, který každý pátek p. biskupa zpovídal, odebral se p. biskupa zaopatřit. Před příchodem jeho odehrála se dojemná scéna: Sloužící připravoval potřebné věci k sv. svátostem a počínal si při tom velmi opatrně, by snad p. biskupa nepolekal. Tento však pozoroval počínání Stanislavovo a pak pravil: »Vždyť já se chci dáti zaopatřit! Vždyť se smrti nebojím!«

Krása katol. bohoslužby. Nevěrec Jan Scherr, historik něm., protestant takto se vyjadřuje: Obřad je a zůstane jedním z nejzdařilejších uměleckých výtvorů, jež lidé kdy vymyslili a vytvořili. On je podivuhodné na to vapočítán, aby se dalo smyslu to, co jim patří, protože člověk, jak známo, jen skrovně z ducha sestává. To přehlédli páni reformátoři a proto se dopustili hrubé chyby, že zbavili bohoslužbu její umělecké ozdoby. Mohutným při katol. bohoslužbě je to, že oživuje symbolicky každý svůj akt, které pak spolu vesměs směřují na dojem celkový. — Církev, znajíc důkladně člověka a jeho potřeby, uměla všechna umění do své služby přijati. Nepředpokládá, rozváží a upřímně pozorovatelé poznávají, že v katolických chrámech pocituje se, že je činiti s trvalou mocí, kdežto v protestantských jenom s nějakým okamžitým míněním.

To pomohlo. V jedné větší obci ujal se nepěkný zvyk, že dívky sotva ze školy vyšlé zasedly pokaždé většinu míst v kostelních lavicích, takže starší ženy musely přes celou mši svatou státi neb klečeti bez opory. Marně proti tomu pan farář horlil a několikrát připo-

menul, že v tom ohledu starší osoby zasluhují přednost a jakousi šetrnost, dívky si toho napomenutí ani nevšimly a hrnuly se do lavic jako jindy. »Ty žádný nepředělá, to je ten převrácený svět,« — mínil kostelník. Ale jednou v neděli, ještě před prvním zvoněním, dal mu pan farář lístky z tuhého papíru a poručil, aby na kraj každé lavice jeden ten lístek položil.

Lidé se počali scházeti ke službám Božím; však co to? Z těch děvčat si tentokrát nesedla ani jediná, nýbrž jakmile některá přišla k lavici a přečetla si ten lístek, tu jakoby ji zmije chtěla uštknouti, zarazila se a odstoupila stranou. A proč?

Inu, na tom lístku bylo napsáno: »Jest slušno, aby do lavic sedaly si osoby jen starší, a z mladých pouze ty, které by pro nějakou větší chorobu nevydržely státi.« — Od té doby všechny babičky si libovaly, že jim žádná mladice v kostele místo nezasedne.

Maria — matka naše. Duchovní správce c. k. zemského soudu ve Vídni, farář Fuchs, připravoval na poslední cestu vraha V., kterýž dne 11. srpna 1902 byl popraven. Když bylo spravedlnosti světské zadostiučiněno, promluvil farář ku shromážděnému obecnstvu asi takto: Dosud ještě nevychladlo tělo toho, jehož jsem dnes v noci na dalekou věčnost připravoval. Když jsem mu ráno po vykonané svatě zpovědi udělil rozhřešení, pronesl radostně tato slova: »Teď se mi ulehčilo!« A když opět jsem ho připravoval k sv. přijímání, zavzněl zvonek, který zvěstoval ranní klekání. Pomodlil se je — a tu pojednou zvolal ke mně: »Velebný pane, ještě bych rád uviděl a odprosil svoji maminku!« Odpověděl jsem mu, že to není možno, že je někde daleko v Čechách, a on že musí býti za několik hodin už popraven. Svěsil smutně hlavu. Po chvíli přistoupím k němu a pravím mu: Můžete se přec potěšit se svojí matkou, a ona vám to jistě odpustí, když toho tak litujete. Víte, která je to matka, matka všech nás — Panna Maria! — Odsouzený obrátil oči k nebesům, zaleskly se v nich slzy, ale radosti, neboť od té chvíle už byl klidný a nezasteskl si, protože v nejhroznější chvíli nahradila mu Panna Maria matku — pozemskou. (Přinesl liberální Vídeňský Extrablatt 11. srpna 1902.)

Pokora. Když seděl Radecký za válek Napoleonových v Ústí n. L. s mnohými vyššími důstojníky při mělnickém víně, chtěl vejíti dovnitř vojn se dřevěnou nohou, avšak sklepník ho nechtěl vpustit. Slavný vojévůdce však poručil sklepníkovi, aby starého, nuzného muže přivedl. Zaražen přišel až před důstojníky, před kterými zve ho Radecký: »Posaďte se mezi námi!« Ale nikdo z důstojníků neměl se k tomu, aby místo vedle sebe udělal. Učinil tak tedy Radecký a vlídně vyptával se vojína na jeho osudy a pak prohodil: »Tento starý voják dovedl snad lépe bojovati než já, ale já mám za to na prsou zlatý řád — on však — dřevěnou nohu! Ta jeho statečnost zasluhuje větší odměny!« Na to vzal maršálek jeho čepici, vložil do ní větší obnos a dal ji kolovati kolem. Bohatě odměněn a se slzami vděčnosti odcházel žebrák. — Obvyčejně u vynikajících duchů najdeme více pokory než u — prostředních.

Špatné svědomí. R. 1837 oznamovaly noviny o hrozném nelidskosti matky v uherském městečku Höfflein.

Provdala se opět jako vdova. Ale když její 6leté dítě novému manželovi překáželo, aby se manželé zavděčila, zavřela děvčátko do sklepa a po dvou dnech pootevřevši poněkud dvéře, zavolala »Aninko!« Děvčátko se ozvalo: »Maminko, dejte mi kousek chleba!« Matka ihned zavřela — druhý a následující den opět zkoušela takto, je-li živo. Tentokrát už jen slabě ozvalo se děvčátko: »Maminko, prosím vás, dejte mi chleba!« Když přišla krkavčí matka zas, bylo už dítě mrtvé. Nikomu, ani lékaři nezdála se smrt podezřelou — takže nastal den pohřbu. Matka, která stále obratně se přetvařovala, byla právě nad otevřeným hrobem se všemi účastníky pohřbu. Už kněz dokončoval obřad — a mezi tím se modlil obvyklý Otčenáš. Ale sotva vyslovil v něm: Chléb náš vezdejší dej nám dnes, tu matka, která zdála se být v zamyšlení, pojednou vykřikla a chvíli vyrážela ze sebe zoufanlivé zvuky, až pak padla beze smyslu. Její stav duševní horšil se pak stále, takže musila býti dodána jako šílená do Prešpurku do tamního ústavu choromyslných. Tak se mstí zlé svědomí.

Rodičové četné rodiny nemají zoufatí. Při slavných audiencích za 25letého jubilea papežování Lva XIII. ku konci listopadu 1902 byli přijati i poutníci až z Kanady. Představil je Msgre Bruchesi, arcibiskup z Montrealu. Mezi poutníky byla i rodina se 14 syny. Když poklekli, aby přijali od sv. Otce požehnání, pozoroval je tento s úsměvem otcovské lásky. Arcibiskup podotkl, že jsou v Kanadě rodiny s 26 dětmi! »Dvacet šest dětí,« zvolal s údivem papež. Ale nepolitoval té rodiny, ale zvolal: Ó co je to hlasů, které by velebily Boha!« Naše staré české přísloví praví: »Když dá Vám Bůh děti, dá také chleba.« A jiné: »Dá-li Pán Bůh zajička, dá také trávníčka.«

Moc jména Maria. Nedávno psaly pařížské noviny (le petit Figaro) o muži, který nevinně 16 let v Tunisu ztrávil v nucené práci odsouzen byv k ní doživotně. Odsouzen byl pro bratrovraždu a zavezen do Afriky do francouzských osad a tam spoután jsa, šlapal kolo ještě s nějakým stem stejně odsouzených, z nichž každého dne někdo umíral. Den za dnem jen polooděn, v děsném vedru, drže se oběma rukama dřevěného držadla šlapal jako na schodech s lopatky na lopatku obrovského kola mlýnského, jež rozvádělo vodu po celém městě. Hrozná muka, hrozný umírání bez naděje na vysvobození! A přece tu měl nějakou radost, něco, co ho sílilo a udržovalo. Nehtem palce vyškral v dřevěném onom držadle monogram o pěti písmenách, nejsvětější jméno Maria. Na ně se díval, je, skloniv chvílemi hlavu, políbil, na ně se těšil, když v noci jej odváděli, že s východem slunce je zase spatří. Byl to jediný jeho poklad a lék. A po 16 letech umíral pravý vrah jeho bratra a umíraje kdesi v nemocnici, ulehčil si svému svědomí a přiznal se. Byl obnoven formální proces, a neviněmu zvěstováno, že jest osvobozen. Jinocha odsoudili a nyní propustili osmatřicetiletého starce schromlého, holohlavého, souchotináře. Věděl, kdo ho vysvobodil, a proto prosil, aby mohl ještě jednou tam ke kolu, a se slzami líbal nehtem vyškabané jméno Maria a s ním se loučil.

Farní věstník úřední

pro farnost Libockou.

Vychází čtvrtletně.

Majitel, vydavatel a redaktor: Vlastimil Hálek, farář v Liboci.

Každá ve farnosti bydlící rodina obdrží — podle přání — výtisk tohoto Věstníku. — Dobrovolné příspěvky k úhradě výloh na tisk Věstníku přijímají se u farního úřadu.

Pořádek služeb Božích při farním chrámu Páně sv. Mučedníků Fabiana a Šebestiana v Liboci.

V neděle a svátky: Mše sv. s exhortou o $\frac{1}{2}$ 8 hod., kázání a velká mše sv. o 10 hod. dop., ve 2 hod. litanie s požehnáním. Všedního dne tři tiché mše sv. od $\frac{3}{4}$ 7.

Říjen: Tento měsíc zasvěcen jest pobožnosti sv. růžence. Dne 4. října sv. Františka Seraf., jmeniny J. V. císaře a krále, o 10. slavná mše sv. Dne 18. října slavnost Posvěcení chrámu Páně. V pondělí na to ráno o $\frac{1}{2}$ 8. hod. rekviem za zesnulé osadníky a průvod na starý hřbitov, kde se vykonají modlitby.

Listopad: Dne 1. listop. svátek Všechny svatých, v pondělí na to Dušiček. Na Dušičky bude v 7 hod. kázání, pak rekviem a průvod na nový hřbitov »Svatého Kříže«. Taktéž v 7 hod. bude v Řepích. O 9 h. pobožnost na hřbitově »sv. Václava« v Ruzyni. Dne 12. sv. Martina, biskupa. V neděli na to slavnost poutní a posvěcení chrámu Páně v Řepích. O 10 hod. bude tam kázání a mše sv. V pondělí na to v tamním kostele o 9 hod. rekviem a průvod na hřbitov. Dne 19. sv. Alžběty. O $\frac{1}{2}$ 8.

hodině mše svatá za příčinou jmenin ě J. Vel. císařovny a královny Alžběty. Dne 29. počíná posvátný čas adventní, kdy se máme s radostí a čistým srdcem připravovati na Narození Páně. »Rorate« budou o $\frac{1}{2}$ 7 hod.

Prosinec: Dne 8. zasv. svátek Neposkvrněného Početí P. Marie. Dne 16. 18. 19. suché dni. Ve

středu a v pátek jest půst od masa. Památka Narození Páně bude oslavena půlnoční mší sv. Na Hod Boží Vánoční a ve svátek sv. Štěpána bude ráno od 6 hod. slyšena sv. zpověď. Dne 31. při ukončení občanského roku bude o $\frac{1}{2}$ 5 hod. kázání, litanie a a požehnání s chvalozpěvem »Tebe, Bože, chválíme« na poděkování Pánu Bohu za všechna v tomto roce nám prokázaná dobrodiní.

Fundační mše sv. slouženy budou: V říjnu: 12. za Jos. Chvoje (s podělováním chudých). — V listopadu: 20. za Annu Havránkovou, 21. Jos. a Annu Holovské. — V prosinci: 7. za Marii Hamerníkovou, 9. za rodinu Klímovou, 10. a 11. za Alžbětu Štěpánkovou, 12. za Fr. Vaněčka, 14. za Jana Slezáka, 18. za Josefa Havránka, 30. za Jana Kubra st.

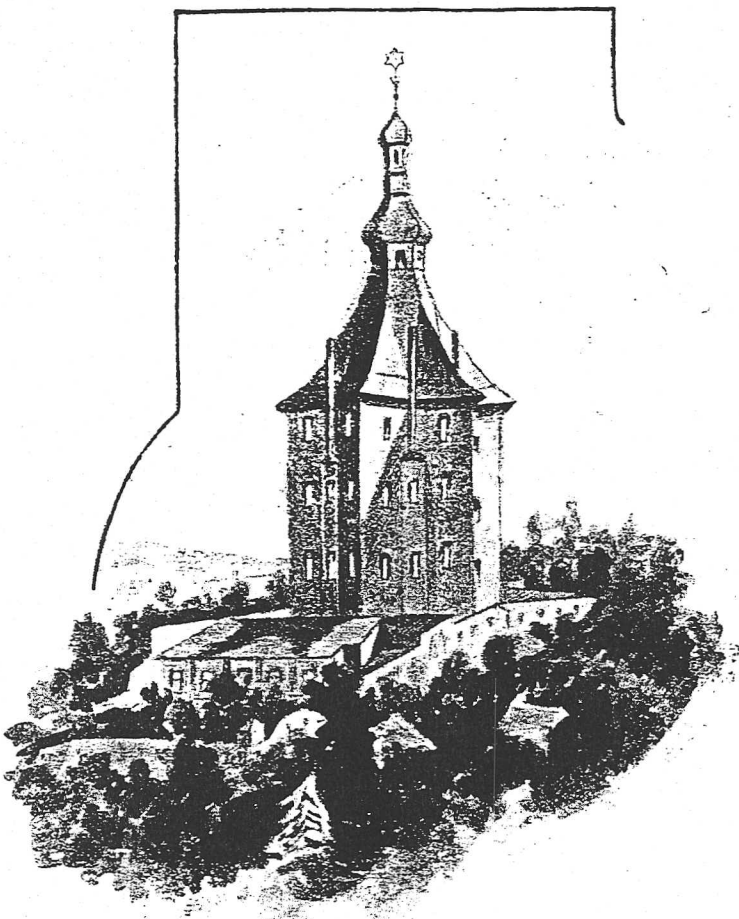
Posvátné úkony (do 15. září.)

Křty narozených dítek.

Liboc: Červen: 18. Zdenka Valochova, dc. Jos. řetězokov., 29. Miloslav Cink, s. Frant., obuv. Červenec: 4. Zdeněk Mecera, s. Aug., zahradníka, 13. Otakar Tůma, s. Václ., roln., 16. Karel Brož, s. Karla, zedníka. Srpen: 1. Marie Baueroва, dc. Václ., děln., Helena Horová, dc. Jindř., truhl., 6. Ludvík

Zdědíněk, s. Ferd., řetězokov., 8. Božena Petržílkova, dc. Frant., zedníka, 11. Karel Liška, s. Jos., klempíře, 18. Anežka Velasova, dc. Marcela, strojníka, 30. Karel Hejduk, s. Václ., řetězokov. Září: 1. Antonín Zápotočný, s. Jana, tesaře, 7. Josef Bláha, s. Marie, Ant. Dufek, s. Jos., povozníka.

Ruzyně. Červen: 28. Narcisa Nejedlá, dc.

Původní vzhled Hvězdy.

Jos., řetězokov., Vlastimil Tesař, s. Frant., řetězokov. Červenec: 1. Růžena Študentova, dc. Václ., stráž. dr. 6. Růžena Smolíková, dc. Václ., zedn., 13. Frant. Medřický, s. Frant., děln., 15. Karel Bernásek, s. Karla, kováře, Ant. Kubr, s. Jos., děln., 21. Anna Nováková, dc. Ant., krejčího. Srpen: 2. Jaroslav Burda, s. Frant., truhl., 11. Jan Kolbek, s. Vinc., zedníka. František Štěpánek, s. Jos., zedníka.

Vokovice. Červen: 18. Adolf Vávra, s. Ad. truhl., 22. Jarmila Kejzlarová, dc. Alberta, mistr. cukr., 26. Bohumil Cafourek, s. Emila, sazeče. Červenec: 19. Anna Kühnelova, dc. Ant., pekaře. Srpen: 2. Františka Zemková, dc. Frant., lakýrn., 3. Marie Kučerova, dc. Frant., děln., 5. Josef Mareš, s. Frant., kočího, 20. Ludvík Várka, s. Jana, zedn. Září: 2. František Vitásek, s. Anny.

Veleslavín. Červen: 17. Josef Mika, s. Václ., zedn., 20. Josef Perlík, s. Václ., hostinsk. Červenec: 7. Božena Zellerova, dc. Václ., zámečn., Marie Justova, dc. Jaromíra, poddůstoj., 13. Jindřich Mihule, s. Frant., zedn., 24. Božena Veidermanova, dc. Jos., strojníka. Srpen: 7. Marie Dvořáková, dc. Frant., děln., 8. Josef Smolík, (pohrobek), s. † Jos., děln., 31. Marie Fryjova, dc. Marie.

Řepy. Srpen: 21. Magdalena Fišerova, dc. Frant., děln., 28. Bohumil Blažek, s. Ant., cestáře. Září: 11. Magdalena Chalašova, dc. Jana, děln.

Zlejcín. Červen: 1. Božena Vinšova, dc. Jos. brusiče, 17. Růžena Bubeníčková, dc. Ludv., tesaře, 26. Josef Kraus, s. Jos., tesaře. Červenec: 20. Magd. Vršecká, dc. Ant., děln. Srpen: 8. Václav Tříška, s. Ludmily, 17. Alois Procházka, s. Aloise, děln., 23. Marie Novotná, dc. Anny, 24. Karel Havlíček, s. Jos., obch. uhlím. Září: 1. Marie Radimská, dc. Jana.

Anděl Boží je provázej a opatruj!

Sňatky 1908.

Červen: Dne 21. Ferd. Zdědinec, řetězokov. a Kateř. Vaňkova z Liboce. 21. Jos. Rychlý, děln. a Marie Rychtářikova (na smrtelném loži). ze Zlejcína,

Červenec: 1. Jaromír Just, úč. poddůstojník a Františka Klimentova z Veleslavína. 20. Jos. Novák, soustr. kovu a Anna Majerova z Liboce. 26. Václ. Kníže, zedník a Barb. Kerblova z Liboce.

Srpen: 4. Stan. Janeček, kramář a Františka Chaloupkova. 5. Jos. Kraus, brusič a Josefa Štěpánková ze Zlejcína. 9. Norb. Tuša, domkář a Kateř. Dudkova z Velesl. 12. Ferd. Kaiser, člen cirkusu a Aloisie Kaiserova. 16. Ant. Barhoň, zámečn. a Anna Herychova z Liboce. 17. Václ. Jan, zahr. a Marie Vildova z Velesl. 29. Jindř. Hora, truhl. a Anna Herychova z Liboce. 30. Jos. Fifka, děln. a Marie Mašatova z Vokovic. 30. Ed. Hanzlík, kočí a Zdenka Pařízkova z Vokovic.

Září: 7. Em. Rys, dělník a Marie Mašková z Ruzyně, 9. Ferd. Houžvička, učitel a Marie Šestáková z Liboce. 10. Ant. Bílek, učitel z Michovic a Marie Jarůškova z Vokovic. 14. Frant. Černý, obuvník a Anna Felgrova z Liboce.

Dejž jim Bůh štěstí a požehnání!

Zemřelí 1908.

V Liboci. V červnu: 17. Emilie Rathouská, dc. děln. 2 m., V červenci: 9. Anežka Podrou-

žková, komorná 56 r., 19. Jarosl. Vilím, s. zahradn. 1 m., 20. Růžena Ryklová, manž. zám. 23 r., 23. Bohumil Kyndl, stud. 18 r., V srpnu: 4. Marie Kovalukova, dc. žel. zříz. 1 m., 9. Antonie Nováková, svob. 16 r., 19. Jan Barták, kancelista 59 r. V září: 7. Jos. Kubr, rolník 32 r.

V Ruzyni. V červnu: 15. Marie Valtrová, 72 r., 16. Ant. Krása, domkář 63 r., V červenci: 13. Václ. Smolík, zedník 29 r., 15. Anna Ženíšková, žákyně 10 r., V srpnu: 1. Matěj Kyndl, obuvn. 48 r., 3. Fr. Raboch, domovník 65 r., V září: 11. Františka Pravdova, dělnice 66 r., Anna Petržilkova, dc. děln. 1 r. 2 m.

Ve Vokovicích. V červnu: 28. Anna Postránecká, dc. příručího 1½ m., Jos. Moucha, děln. 55 r. V červenci: 7. Bohumil Cafourek, s. sazeče 11 d., 26. Ant. Valta, s. děln. 8 m.

Ve Veleslavíně. V červnu: 29. Frant. Karpíšková, manž. strážn. dr. 66 r., V srpnu: 22. Rosalie Halovská 80 r., 24. Jindř. Svoboda, s. děln. 5 r., V září: 1. Františka Příhodova, dc. zed. 5 m.

V Řepích. V červnu: 30. Ludv. Kouřil, sazeč 45 r., V červenci: 7. Frant. Koukal, s. obuvn. 9 r., 21. Vojt. Abrecht, s. knihaře 2 r., V srpnu: 29. Sigism. Meissnerova, mil. sestra 68 r., V září: 12. Magd. Chalašova, dc. děl. 2 dny.

Ve Zlejcíně. V srpnu: 14. Vlastimila Pilnerova, dc. hostinsk. 4 m., 26. Ant. Exner, s. dělnice 3 m., 31. Jos. Veselý, dělník 21 r.

Bože, dejž jim radost věčnou!

Na pohořelé v Mýtě vybráno bylo v kostele 50 K.

Pro letní období opatřeny byly mřížové dveře v síni u kostela, by cizinci mohli chrám shlédnouti a vykonati tu pobožnost.

Ředitel kůru p. učitel V. Chramosta přesídlením do Břevnova vzdal se svého úřadu. Bylo mu projeveno patronátním úřadem král. česk. zemských statků v Praze vděčné uznání za jeho 5leté působení na kůru.

Na kostele v Řepích bude pořízen hromosvod nákladem 110 K.

Z knihy pamětní obce Liboce.

Založena roku 1767.

Vynacházejí se v tej obci na ten čas sedláci, totiž:

Č. 18. Václav Šesták (nyní Jos. Šesták) má vörných polí, vejsevku pod 90 strychů, lučního pod 2., vozy 2 s koníma 2. Má stavení obšírný, co na jednoho sedláka patří, robotní ročně v jednom týdnu 3 dni s párem koňma, v žních posílá, jak dlouho trvají, jednoho robotiče jak na sena tak za otavy a chmele, platí kontribucí 49 β 16 β ouroků 5 β 54. Ten grunt jest dědičný v knihách gruntovních na slavném kanceláři hospodářském zapsaný.

Č. 12. Jan Kozák (nyní Jos. Kubr) má vejsevku pod 65 strychů, lučního pod 2., vozy s 2 koňmi. Má stavení obšírný, co na jednoho sedláka patří, robotní ročně v jednom týdnu 2 dny s párem koňma, ve žních posílá, jak dlouho trvají jednoho robotiče tak na sena, a otavy a chmele, platí ročně kontribucí

24 β 58, ouroků 3 β 12. Ten grunt jest dědičný v knihách gruntovních na slavném kanceláři hospodářském v 600 β zapsaný.

Č. 7. Matěj Šesták (nyní Václ. Tůma). Má vejsevu pod 45 strychů, lučního pod 1., vůz 1 s 2 koňma. Robotní roční 2 dni potažní; konají se v čas žní celé čtyry dni pěší. Platí kontribuci 22 β 50 x 4 l. ouroku 3 β 7 x. Ten grunt jest dědičný v 300 β zapsaný.

Č. 14. Josef Bubník (nyní Fr. Písecký) má vejsevu pod 18 strychů, lučního pod 2 cent. Má stavení, co na jednoho chalupníka patří, robotní ročně 3 dny, mimo panských žní, sen a otav děláný, kdežto celý týden povinen jest vykonati. Jakožto jeden věrný, poslušný a upřímný poddaný platí kontribuci 11 β 32 x, ouroku 1 β 22 x. Ten grunt jest dědičný v 200 β zapsaný.

Č. 13. Václav Tuček (nyní Václ. Kubr) má vejsevu pod 19 strychů, lučního pod 2 cent. otavy 1 cent. Má stavení, co na jednoho chalupníka patří. Robotní ročně v jednom týhodnu tři dni, v žních panských při dvoře, kde potřeba bude, celej čas bez ouplatku a pobídky bedlivě bude vykonati. Platí kontribuci 10 β 20 x, ouroků 1 β 21 x. Ten grunt jest dědičný v 137 β 45 x zapsaný.

Č. 20. Václav Borovička (nyní Fr. Procháčka) má vejsevu 9 str. lučního pod 1 cent. a a tolik otavy. Robotní ročně v jednom týhodni jeden den a ve žních panských při dvoře, kde potřebí bude, celej čas bez ouplatku a pobídky bedlivě vykonati. Platí kontribuci 5 β 22 x, ouroků 1 β 7 x. Ten grunt jest dědičný v 363 β zapsaný.

Roku nížepsaného žádal Václav Borovička všechny sousedy, aby mu povoleno bylo dvoreček zdí ohradit, pročež z vůle všechněch sousedů obdržel to povolení, však na ten způsob, aby on sobě udělal dvoje polovrátky, aby se mohlo skrze ten dvorek projíždět, jakož i se to tak stalo, jak jemu povoleno bylo.

Na rychtě Libocké dne 9. máje 1790. Na žádost Jiříka Klímy z vůle všechněch sousedů dostal dovolení tyto svrchu jmenovaný jedny vrátka, který jsou k rybníku zazdít, když se uznalo, že by mohl nynější hospodář Jiřík Klíma do nějakého neštěstí přijít, tak se mu to povolilo. Však bude povinnost jak nynějšího hospodáře tak i jeho postájníci cestu okolo chalupy jdoucí též jedoucí v dobrém stavu držet. Jan Tuček, rychtář libocký na místo celý obce. Jiří Klíma. Jan Šesták, Josef Kubr.

Č. 33. Michael Hörych (nyní Jos. Herych, truhlář) má chalupu dlouhou 5 sáhů 2 lokte, světlost sednice 2 s. 1 l., světlost síně 1 s. 1 l., světlost komory 1 s. 1 l., světlost chlíva 1 s. 1 l., délka zahrádky 16 s. šířka zahrádky 6 s. 2 l. V panských žních robotní ročně milostivé vrchnosti tři dni před, ostatně bude všechny vrchnostenské platy a však posílky a podružské povinnosti bez odporu a mrzutosti vybejvati. Contribuci 1 β 6 x. Ta chalupa jest jeho dědičná v 54 β zapsaná.

Č. 21. Tomáš Mašek (nyní Jos. Vošklivý) má chalupu dlouhou 6 sáhů 2 l. Dvoreček široký 2 s. 1 l. V tom dvorečku stojí jeden mišenský štěp, z kterého povinován jest dáti při Martinský schůzce do obce několik kop jablek. Robotní ročně 3 dni. Ta chalupa je dědičná v 30 β zapsaná.

Č. 23. Jakub Bubník (nyní Jos. Novák u ryb-

níka) má chalupu dlouhou 8 s. 1 l. Milostivé vrchnosti ve žních panských 4 dni robotní. Chalupa dědičná v 60 β.

Č. 24. Eva Krupičková (nyní Václ. Suchánek) má chalupu dlouhou 5 s. 1 l. Robotní při dvoře Ruzinským 4 dni. Chalupa dědičná zapsána v 50 β.

Č. 26. Johann Frydlovský (nyní Jg. Řivnáč) má chalupu dlouhou 13 s. Délka zahrady 17 s. 1 l. šířka zahrady 16 s. 2 l.

Č. 27. Vdova Anna po Jakubu Novotném (nyní Jos. Vajs) má chalupu dlouhou 8 sáhů. Délka zahrádky 9 s. 1 l., šířka 3. Roboty 4 dni. Chalupa dědičná v 70 β zapsaná.

Č. 28. (Nyní Jos. Novák). Kateřina, vdova po Lacherovi, má chalupu dlouhou 6 s. 2 l., délka zahrádky 6 s. 2 l., šířka 8 s. 2 l. Robotní 2 dni. Chalupa dědičná zapsána v 20 β.

Č. 29. Václav Petřík (nyní A. a F. Jirsovi) má chalupu dlouhou 9 s. Roboty 4 dni v žních panských. Má chalupu dědičnou v 69 β.

Č. 31. Ventzl Löbl (nyní Václ. Švarc) má chalupu dlouhou 7 s. 1 l. Robotní 4 dni. Chalupa dědičná v 74 β zapsaná.

Č. 30. Jakub Chytřej (nyní Ig. Bílý) má chalupu 6 s. 2 l. Robotní 2 dni. Chalupa dědičná zapsaná v 40 β.

Č. 32. Václav Dvořák (nyní V. Mičan) má chalupu dlouhou 4 s. Robotní 4 dny. Chalupa dědičná zapsaná v 50 β.

Č. 34. Josef Klíma (nyní Tom. Žáček) má chalupu dlouhou 3 s. 2 l., délka zahrádky 4 s., šířka 2 s. 1 l. Zahrada za rybníkem ležící vejsevná asi pod půl věrtele. Robotní 4 dni pěšky. Chalupa dědičná v 88 β zapsaná.

Č. 35. Jan Kubr (nyní Fr. Havel) má chalupu dlouhou 7 s. 1 l., délku zahrádky 14 s., šířka 13 s. 1 l. Dva dni pěší roboty v panských žních. Chalupa dědičná v 80 β.

Č. 50. (nyní Matěj Novák). Zapsaní. Po nově vystavení chalupy Josefa Vondráčka, též manželky Doroty. Zahrada délky 10 sáhů. Z kterého gruntu jak chalupy tak i tý zahrady jest povinnost jak nyní tak budoucím platit k obci 1 β; toto sepsání staio se rok 1799 dne 22. Septembris za rychtáře Jana Tučka a konšela Jana Šestáka z vůle všech sousedů.

Ku slavnosti Posvěcení chrámu Páně.

Původ chrámu lze hledati v samém srdci lidském. Bůh vstúpil do srdce našeho zvláštní touhu, že hledá Boha a nemá pokoje, dokud nespočine v Bohu. Člověk chce mít Boha na blízku, jak blízkým jest mu každý člověk. Proto už pohané v nejstarších dobách z přirozeného popudu srdce měli své chrámy a posvátné háje, o nichž se domnívali že tu bohové bydlí. Už Plutarch v starověku pravil, že nenalezl národa bez chrámu.

Zde se klaněli bohům a obětovali. Byl to zbytek toho, čeho prvnímu člověku se plnou měrou dostalo: obcování s Bohem; bylo to domahání se ztraceného ráje, v němž Bůh s člověkem mluvil. Co si pohané v temném tušení zachovali, to zdokonalil Bůh u národa vyvoleného, jemuž poručil skrze Mojžíše zhotoviti

svatostánek a později chrám skrze Šalamouna velkolepý, v němž byla archa úmluvy, nad níž tajemným způsobem trůnil Bůh, aby prosby lidu vyslyšel a splňoval. Chrám Jerusalemský byl však toliko předobrazem chrámu křesťanského. Syn Boží, Bůh přišel na svět, Slovo stalo se tělem, aby přebývalo mezi námi až do skonání světa. Jakmile vykřikl Kristus památná slova: Toto jest tělo mé . . . „to číňte na mou památku“ — tu již začíná původ katol. chrámů. Od té chvíle muselo býti zvláštní místo, kde by se chléb proměňoval v Tělo Páně a věřící mohli přistupovati ku přijímání nebeského pokrmu. První křesťané byli by rádi měli chrámy mnohem velkolepější, nežli byl chrám Jerusalemský, ale za dob krutého pronásledování bylo jim vítáno každé místo buď na polích, buď v lesích, v domech soukromých, na poušti, ve skalách, chodbách podzemních, ba i v žalářích. Když pak císař Konstantin Veliký dal křesťanům úplnou svobodu a stát chránil církev Kristovu, hleděli křesťané, aby měli důstojný příbytek pro bohoslužby. Stavěli co možno nádherné chrámy, jež byly zvláštními obřady posvěcovány, aby byly domy božími, důstojnými příbytky Ježíše Krista v nejsvětější svátosti oltářní.

Chrám na osadě je střediskem duchovního života, viditelným pomníkem úmluvy, již učinila osada s Bohem. Svěcením oddělen jest kostel ode všech ostatních budov, aby byl osadníkům domem Božím a branou nebeskou. Celým svým zevnějškem a zařízením vnitřním pozdvihuje mysl naši od věcí pozemských k výšinám nadhvězdným; celé zařízení chrámu šťaví nám na oči cíl a povinnosti, jež máme, abychom cíle došli. Věž chrámová hlásá: vzhůru, srdce, v nebi je tvá vlast! Hodiny věžní volají: „bděte, neboť nevíte dne ani hodiny“; každá hodina raní, jedna zabíjí. Kříž na věži a oltář volá: „Syn Boží přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ Ohavný jest hřích před Bohem, nevýslovná jest láska Boží k lidem; nesmírná jest cena duše lidské, pro niž Syn Boží tolik trpěl. Co platno člověku, byť všechen svět získal, na duši své však škodu trpěl.“ Obrazy svatých vybízejí k následování. Oltář jest Kalvarií, kde se obětuje Syn Boží nekrvavým způsobem a rozdává ovoce svých zásluh; prosby věřících spojuje v jedno a sám svým jménem za nás prosí. S kazatelnou hlásá se evangelium Kristovo, jež osvětluje rozum, posiluje vůli a rozpaluje srdce k horlivému konání povinností. Křtitelnice připomíná, že zde stali jsme se dítkami Božími, bratry a spoludědici Kristovými; ve zpovědnici přijímá nás nebeský Otec, kdykoli pobloudil a lituje upřímně hříchu a zatouží po Bohu, vyzná se ze hříchů a hotov horlivěji sloužiti Bohu. U stolu Páně občerstvuje a posiluje nás Syn Boží svým tělem a krví.

Ve chrámu scházejí se křesťané v neděle a svátky jako dítky k společnému Otci, aby se zúčastnili nejsvětější oběti mše sv., aby se zde posilnili k dalším bojům životním, aby zde došli útěchy a pomoci pro rány srdce. Všichni volají: Otče náš! společně se modlí, společně oslavují Boha zpěvem jakoby jedním hlasem, jedněmi ústy, jedním srdcem. Modlitby zbožných a spravedlivých přispívají modlitbám méně dobrých a vlažných křesťanů, že Bůh snáze nakloní se prosbám jejich. Těžce hřeší, nevděku se dopouští, kdo v neděli a svátek zanedbává služeb Božích; Boha připravuje o poctu, jež mu náleží, sebe připravuje o požehnání Boží a různé milosti. V kostele si peněz nikdo nevy-

dělá, ale nabývá tu nesčetných milostí a darů pro duši i tělo. „Kdyby přšelo zlato s nebe, každý by spěchal, aby hodně nasbíral. Při mši sv. prší zlato nebeské. Prší dar a milost ducha kajcností, prší rozmnožení ctností a zásluhy, prší nebeská útěcha a zbožnost, prší odpuštění hříchů všedních, prominutí trestů časných, prší štěstí pro čas i věčnost.“

Neděle dává směr celému témdni. V kostele si vyprosí křesťan sílu a chuť ku práci pro celý týden. Jak šťastni byli naši předkové a dosud křesťané zbožní. Rodiče si vedou dítky — anděly — do chrámu, zde svolávají na ně požehnání Boží; dítky modlí se tu za rodiče; dítko vidí v rodičích zástupce Boží, rodiče ve svých dítkách nebeský poklad, jež jim svěřil Bůh ku opatrování, z něhož budou zodpovědni u Bpha. V kostele jiných a dívka vyprošují si požehnání pro neznámou budoucnost, manželé tu nabývají posily k těžkým povinnostem a starostem o chléb vezdejší; starci a stařeny mají ve chrámu nejlepší útočiště, překáží-li doma mladým, zde nalézají nejlepší přípravu pro blízkou věčnost. Všichni říkají: to je kostel náš; nemá vlastního domu každý, ale kostel je společným domem všech osadníků. Není tu rozdílu stavů, bohatší i nejchudší sedí, stojí či klečí vedle sebe, před Bohem oba rovni.

Výroční slavnost Posvěc. chrámu je tedy nejlepší příležitostí ku díkuvzdání za tolik milostí, jež se nám ve chrámu udílejí; nejlepší vzpruhou k horlivé návštěvě o nedělích a svátcích. Katolický chrám jest domem Božím a branou nebeskou.

Drobné zprávy.

Dušíček. Děvčátko asi pět let — tak vypravuje Košmák — vlásky hnědé, samý v nich prstýnek, tvářičky svěží jako jaro, očka modrá jako nebe — v nových šatečkách stanulo u brány hřbitova, zavřené brány z černých latí. Opřelo se o ni, zatklouklo ručkama na latě a volalo: »Mami, maminko, pojďte se podívat, já mám nové šaty!« — Žádná odpověď. — »Ale maminko, pojďte přece ven, podívejte se, jaké mám nové šaty!« — Zase ticho. Jenom veliký, žlutý list kaštanu jako hořká slza spadl mi k nohám, líčí dále spisovatel. Děvuška začala oběma ručkama tlouci na branku: »Mami, což mě nemáte ráda, že nejdete?« — Opět ticho. Nade mnou kaštan se chvěl a na zdi teskně cvrlikala linduška. Dítě se rozplakalo a vracelo se ke vsi. Bylo mi ho tak líto, praví dále Košmák. Dceruško — volám na ni — kam jdeš? — Podívalo se na mě a váhavě stanulo. Neboj se — lichotil jsem jí — počkej, dám ti obrázek. — Přiblížila se pomalounku ke mně. — Proč pláčeš? . . . »Když maminka se nechce podívat, že mám nové šaty«. — A kde je maminka? . . . Tam na hřbitově spí. (Odvrátil jsem se bezděky, abych ukryl lítost). A doma nemáš maminky? . . . »Ne — a tak jsem šla k babičce, a ta mi dala nové šaty«. A tys je nesla mamince ukázat? . . . »No, babička mi řekla, že tu maminka spí. Ale ona nechce se podívat«. A dítě znova se rozplakalo a vracelo se domů.

Nerozlučnost manželství. Jednoho dne zatkla policie pražská ve kterémsi koutě Prahy bandu opilců.

Když před soudem tázáni byli na stav a jména svá, odpověděl jeden z nich hrdě: Juris utrius Doctor N. N. (Ungar). U soudů mnoho už slyšeli, a tak snadno nic je nepohne, ale tenkrát byli všichni mocně dojati. Uspořádali sbírku mezi sebou, zapřísáhali ho, aby se vrátil na cestu práce a dobra — marně. Tak umřel tam mezi vyvrheli člověčenstva, on, dříve Dr. práv a poslanec na českém sněmu a bohatý pražský občan, protože nehodná manželka jej opustila. A já — sám nevím proč — dlouho jsem se nemohl ubrániti pohnutí a nevzpomenouti na něj, kdykoli jsem zaslechl tu zoufalou píseň, kterou on složil:

Pryč a pryč je všecko — pryč je má naděje,
já pláču jako děcko — co mně to prospěje?
Přestalo slunko svítit — přestala láska má,
Bůh musí tě zatratit — že's byla nevěrná.

Proto ztratila církev raději celou Anglii, než aby zrušila králi Jindř. VIII. platný *snátek* se starší Kateřinou Arragonskou, když si chtěl vzíti mladou Annu Bonleynovou; proto nepovolila Napoleonovi I. císaři franc. rozvod s manželkou jeho Josefou de Boharnais, proto nezrušila manželství jeho bratra Jeronyma s Miss Pattersonovou z Baltimore, ač věděla dobře, jaký hněv uvalí na sebe tyranského uchvatitele.

Poslední pomazání. Spisovatel Klostermann vypráví v jednom románu ze Šumavy »Ze světa lesních samot«, kterak v zimě při svážení dříví, zřítíl se dělník jakýsi do roklíny. Našli ubohého; byl živ, ani smyslu nebyl zbaven, avšak v jakém stavu! Hluboce zaryt byl v kypřím sněhu, vůkol krví zbarveném; na čele zela hrozná rána, nohy a ruce polámaný, a z úst řinula se krev. — »Se mnou je konec — šeptaly zsinale rty — ach, pošlete pro kněze!« — Pro kněze! Plných 6 hodin to bylo do Rehberka na faru, i když je v létě a sucho, a to byl štědrý večer a sněhu spousta! — S nesmírnou námahou dopravili ho domů a na lůžko... Volal bez ustáuí po knězi! »Hřichy tlačí — ach, dejte mi s Bohem se smířiti!« Jeho zčernalé rty v horečném úpalu se chvěly, a v zahalených očích úzkost se tetelila a touha. »Oh, Pane Ježíši, jenž jsi na kříži za naše hřichy umřel, do zítřka popřej žítí, abych smyl viny své«, modlil se ubožák. Kolem něho stáli druhové jeho, sehnuté, udřené postavy, k němě modlitbě ruce sepjaté, a ve tvářích jejich napsána byla otázka: Zase jeden! kdy dojde na nás? Děti a ženy tiše plakaly... Přece se dočkal. Přišel kněz provázen několika muži, bez nichž sám nebyl by mohl přijíti — on sosláblý a nezvyklý tak hrozně cestě. Je živ? volal zdaleka. »Živ, živ — byla odpověď, ale vydrží sotva hodinu. Chrčí krev.« — Vstoupili do příbytku. Raněný — skoro umíraje — obrátil oči po knězi; takové nebeské štěstí bylo v tom pohledu, že kdo viděl, do smrti nezapomene. Ubožák, celý jeho život byl jedno strádání, bez konce lopota, práce a dření, ale šťastně, blaženě umřel.

Sebevražda. Každý sebevrah lituje svého skutku nejen na věčnosti, ale i obyčejně vždy také zde, následuje-li hned smrt. Znamý žijící ve Vídni oblíbený kazatel P. Abel, vypravoval ve svém kázání r. 1887. Stál jsem u postele sebevraha, k němuž jsem byl telegraficky povolán. Před zaopatřením táži se ho: »Můj milý, jakým se vám zdá teď den po vašem skutku?« »Můj Bože, jako věčnost!« »Nuž vidíte, příteli — ale pomyslete, že ve věčnosti nebudete jen

24 hodin!« »Důstojný pane, vyzpovídejte mne!« prosil mne sebevrah. »Kdyby měl každý sebevrah myšlenky, jež má po skutku také před skutkem, nikdy by si na život nesáhl!« — Po zaopatření nemocného ubíral jsem se ulicemi k nádraží Meidlingskému. Byl již večer — koncem února — a já se nemohl pojednou v cestě vyznati, ač jsem již byl blízko. I táži se osamělého chodce po směru k nádraží. »Já vás tam dovedu,« odpověděl úsečně. Táži se ho cestou po jeho stavu, jak se mu vede, ale neodpovídal mi ničeho. Začal jsem tedy sám a to o sebevrahovi, od něhož přicházím — jak řekl, že by po sebevražedném skutku už si nikdo na život nesáhl. Najednou muž se zastaví a táže se dychtivé: »To že řekl?« »Ano,« odpovídám, »to řekl.« Muž vytáhl z kapsy provaz a podává mi jej, pravil dojatým hlasem: »Důstojnosti, zde máte provaz — právě jsem šel se na něm do Meidlingu oběsit!«

První český chrám Páně v Americe konsekrován. Máme my Čechové v této zemi na 145 českých chrámů a některé z nich jsou chrámy opravdu velkolepé, jako na příklad chrámy sv. Václava, sv. Prokopa, Bl. P. Marie Lúrdské v Clevelandu, O., chrám Páně sv. Prokopa v Chicagu, Ill., sv. Jana Nepom. v St. Louis, Mo., atd., neměli jsme však až dosud ani jediného českého chrámu, který by už byl od biskupa posvěcen.

Jest totiž veliký rozdíl mezi posvěcením od biskupa nebo konsekrací chrámu Páně a jednoduchým posvěcením kostela. Každý chrám Páně, i prozatímní chrám Páně, může a má býti posvěcen — žádný však nesmí býti od biskupa posvěceným, který předně není úplně bez dluhu a kterého by v dohledné budoucnosti mělo býti upotřebeno pro jiné nežli bohoslužebné účely. Chrám prostě posvěcený může býti proměněn ve školu, ve spolkovou síň, v obydelní dům, atd., nikoli však chrám konsekrovaný. A proto církev konsekruje jenom takové chrámy, které jsou úplně bez dluhů a tudíž patří Bohu a nikoliv tomu, který drží hypoteční listiny neb mortgage. — Osada, která si vyžádá, aby její chrám Páně byl konsekrován, musí se zavázati a musí býti s to udržovati svůj chrám Páně v dobrém stavu a vydržovati si kněze, který by v něm konal služby Boží. Za to však též církev se zaručuje, že osadu takovou nenechá bez kněze, leč by by stávaly velmi důležité příčiny. První česká osada, která těmto závazkům zadost učinila, jest osada Nanebevzetí Blah. Panny Marie v Reedsville, Wis. Stálo ji to též velké oběti. Osada tato čítá dnes pouze 50 českých rodin. Jelikož tento chrám Páně se svým vnitřním zařízením stál na 21 tisíc dolarů, 1 dollar = 5 K, jde na jevo, že každá rodina přispěla průměrně asi pěti sty dinary, někteří ovšem víc, jiní zase méně. Dlužno připomenouti, že osada tato neměla žádného stavebního fondu a že osadníci po většině jsou farmáři, kteří nikterak nemohou se honositi velikým bohatstvím, majíce farmy jen od 80 do 160 akrů rozměru. Nicméně však osadníci tito s největší ochotou přinesli tuto oběť na oltář církvi katolické a vlasti. Kde jest jiná česká osada, která co do obětavosti mohla by se jen zdaleka rovnat této až posud málo známé české osadě v Reedsville, Wis? Touto svou nevidanou obětavostí osadníci reedsviliští postavili si pomník nehybnoucí a dokázali, že co do obětavosti pro čest a slávu

Boží, co do náboženského uvědomění nemají v této zemi mezi Čechy sobě rovných. Dlužno ale též přiznati, že bez jejich horlivého a neunavného pana faráře, důst. p. Koláře, nový kostel sotva by stál a sotva byl dnes konsekrován. Co jiným se stalo nemožností, to v jeho rukou se stalo skutečností. Jeho způsobilosti, jeho neunavné práci, jeho vytrvání, jeho železné vůli jest co děkovati, že osada tato dodělala se tak fenomenálního úspěchu. — Konsekraci vykonal nejđ. p. biskup Koudelka, první biskup Čech v Americe.

Stát bez Boha. Přibývání zločinů ve Francii, zvláště těch nepotrestaných, podle statistických dat je přímo úžasné. Dle úředního sdělení ministerstva pravedlnosti přibýlo zločinů od r. 1901—1905 o 55 tisíc. Počet zločinů od pachatelů nezvěstných rozmnožil se ze 96.000 r. 1901 na 107.000 r. 1905. Počet zločinů krvavých v tomže období skoro se zdvojnásobil. Veliký úžas vzbuzuje přirůstání zločinců mladistvých. Přibýlo jich za 75 let o 450 procent. Nezletilí zločinci v letech 16 až 20 od r. 1830 ze 6879 rozmnožili se o 30.000. Procento vzestupné budí v kruzích soudních úžas. Přibývání zločinů neobmezuje se na města, nýbrž šíří se stejnoměrně i na venkov. Jest to následek boje proti katol. církvi ve Francii.

Domáci pravidla pro katolické rodiny. Kardinál Pitra biskup z Frascati, udělil kdysi věřícím svých diecézí několik vzácných rad, které měly by od každé křesťanské rodiny trvale v paměť vštípeny a následovány býti.

Jakmile milý Bůh — praví nejdůstojnější prelát — Vám křesťanským rodičům dopřál dítka, budiž Vaši první starostí, aby ono co možná nejdříve očištěno bylo od prvotního hříchu a v Kristu znovuzrozeno bylo k životu věčnému křtem svatým.

Když voliti jest Vám jméno dítky Vašeho, volte ve smyslu svého náboženství a jak na zbožného křesťana se sluší, t. j. dítko Vaše obdržíž jméno některého svatého. Kmotři nejen že mají býti osoby katolické, nýbrž také mravně, církevně smýšlející a bohabojné.

Jakmile dítka počne chápati, daru rozumu užívati, vštěpujte mu pocit bázně Boží, jež jest počátkem vši moudrosti — vštěpujte mu půvaby lásky k Ježíši Kristu a Jeho svaté Matce — učte je denně, alespoň dvakráte, z rána a na večer, modliti se; modlitba může býti z počátku krátkou, ale nemá býti nikdy opomenuta.

Trestání dítky dějž se vážně, ale mírně. Byť i provinění bylo sebe větší, má trest díti se v duchu křesťanské mírnosti. Již záhy ať dítka Vaše učí se znáti význam kostela; pohled na svatyni ať budí v něm posvátnou úctu, služebníky církevní ať se učí ve vážnosti míti, jakož i staré počestné osoby.

Jako vosk v rukou mistra umělce, tak i duch dítěte povolný a poslušný má býti na první pokyn vůle otcovy. Jde-li o to, aby dítě dáno bylo do učení za účelem vycvičení se některému čestnému řemeslu,

jest rodičům především o to dbáti, aby náboženský život dítěte neocnul se v nebezpečenství. Rodiče mají získati si úplnou jistotu o tom, že dítku jejich nejen není zabraňováno církevní své povinnosti plniti, nýbrž že ono jest k tomu přidržováno, aby zachovávalo přikázání Boží a svaté církve a světilo nedělní a sváteční dny.

Když dostaví se doba, kdy jedno z dětí v stav manželský vstoupiti míní, jest povinností rodičů k tomu bedlivě přihlížeti, aby stav snoubenců ničím nebyl zkalen a poskvřen; ani světskými ohledy, jako jsou ohledy na peníze a jiný majetek, nemají se rodiče dáti zmásti, aby překážky kladli sňatku, jež snoubenci z čisté lásky k sobě a k Bohu uzavřiti míní. Aniž mají právo rodiče z důvodů lakoty anebo nemírného bažení po časných dobrech dítku svému vnučovati sňatek, který by na místě milosti Boží snadno Boží nemilost a trest na novou rodinu uvaliti mohl.

Každý pokládej za věc cti, staré rodiče ošetřovati, jim jejich lásku a jejich dobrodiní vděčně opláceti moci. Boží požehnání neopustí onoho, jenž rodičům svým dle možnosti svízele a útrapy stáří jejich zmírniti a zbytek života jejich jim zpříjemniti, jim podporou nápomocen býti se snaží dotud, dokud Pán nebes a země je k Sobě nepovolá.

Spasitelná a svatá jest upomínka na duše zemřelých a má proto v křesťanské rodině každodenně oživována býti. Přímluva a oběť mše svaté nemají jen ten účel, aby duším drahých zesnulých úlevu od Boha získaly, nýbrž slouží zároveň ku větší cti Boží, neboť hledí se jimi docíliti toho, aby nebe zalidněno bylo novými občany a blahoslavenými obyvateli, kteří s anděly a svatými nejsvětější Trojici chválí a velebí po všechny věky.

Těm, kdož se těmito pravidly řídit budou, nebude se nikdy nedostávati milosti a milosrdenství Božího.

Půl milionu dělníků oloupeno o chleba ve Francii. Katolické závody pro zhotovování kostelních rouch a nádob živily tolik dělníků, kteří nyní jsou bez práce. Jeden velkoobchodník píše: Zaměstnával jsem 200 malířů a kresličů umělců, a z nich mám nyní pouze 25. — Tak je to vždy: Kdykoli ubližuje se církvi, odnášejí to chudí, a bohatí si plní kapsy.

Kalendáře s křesťanským obsahem jsou k dostání ve snížené ceně na faře v Liboci. Každá křesťanská rodina má si opatřiti kalendář se zdravou poučující četbou, aby mohli její dítky, dorůstající mládež i starší členové rodiny čísti, aniž by nějaké úhony na své víře a mravech utrpěli.

Kdož by chtěl odebírat křesťansko-socialní týdeník »Právo« (pouze 2 hal. týdně) neb »Kříž« a »Marii« (též 2 hal. týdně), nechť se na faře přihlásí. Každá křesťanská rodina má míti ve své domácnosti křesťanský časopis!

Při ukončení ročníku prosíme o dobrovolný sebe menší příspěvek na vydávání „FARNÍHO VĚSTNÍKU“. Račte je zaslati na faru.
